

TJEN FOLKET

★ medlemsblad for AKP(m-l)

SEPTEMBER 1976

DAGSAVIS ER HOVEDOPPGAVA!

INNHold

Leder:

Dagsavis er hovedoppgava 9

Melding om møteplan for høsten 11

Programdiskusjon:

Pass dykk for å hamna i høge og «venstre»-linjer,
kritikk av Oddleif og Jon 12

Hovudmotseiinga og bondediskusjonen, svar frå Jon. 13

Småbrukar kritiserar bondeprogrammet 14

Hovedtendensen i verden er krig. 14

Hovedtendensen i verden er revolusjon. 14

Klasseanalysa:

Gråtopp svarer Lille Lotte og lærerne. 16

Revisjonisme om arbeideraristokratiet 17

Hvem og hva er revisjonistisk, Gråtopp svarer 19

Bilag:

Verveopprop til alle medlemmer fra sentralkomiteens arbeidsutvalg.

LEDER:

DAGSAVIS ER HOVEDOPPGAVA!

Kamerater!

En god nyhet kan ikke gjentas for ofte: **Partiet har satt seg som oppgave å gjøre Klassekampen til dagsavis innen 1.mai 1977! Dette er en stor og viktig oppgave som krever mye arbeid. Derfor: I tida fra 7.september fram til 1.februar 1977 er dagsavisa hovedoppgava vår.**

Etter at nyheten om dagsavisa kom på trykk i juli, har borgerne og revisjonistene klødd seg i hue og lurt på åssen i all verden vi får det til. Revisjonistene er de som mest hardnakka benekter at vi vil klare det. Vanlige borgere har en mistanke om at vi får det til.

HVORFOR FRYKTER BORGERE OG REVISJONISTER DAGSAVISA KLASSEKAMPEN?

Og de misliker det sterkt. For de mest klarsynte borgerne veit at ei dagsavis betyr et *helt nytt* skritt framover for arbeiderklassen, partiet og klassekampen.

For dagsavisa gjør det mulig å støtte opp under arbeiderklassens kamp, for eks. streiker på en helt annen måte enn Klassekampen kan i dag.

Dagsavisa vil kunne forklare ei internasjonal krise eller kampsituasjon mye grundigere enn Klassekampen kan i dag (f.eks. Sovjet-intervensjonen i Angola), og bli mye bedre til å slå tilbake revisjonistenes løgner.

Dagsavisa vil kunne støtte drastisk mye bedre opp om partiets og progressive organisasjoners kampanjer, for eks. 21.august, 1.mai ol.

Dagsavisa vil kunne raskt kommentere og drive fram avsløringer av kapitalismen, for eks. saker av typen Reksten-svindelen.

Den vil stille de moderne revisjonistene i Norge, i «NKP» og SV-ledelsen, i en ytterst ubehagelig situasjon. De har begge bare ukeaviser. I SV vil ledelsen være livende redd for vilken konsekvens dagsavisa vil ha i deres egne medlemsrekker. Kommer et større antall av medlemmene til å følge med i dagsavisa, og uvilkarlig påvirkes i riktig retning? Dette er en skrekktanke hos SV-lederne som vi ikke

skal undervurdere.

Dagsavisa vil kunne *organisere* massene bedre, enten det dreier seg om å støtte en aksjon for småbønder, studenter eller arbeidere, eller faktisk bare ved at stadig flere *abonnerer* på dagsavisa. Dette styrker forbindelsen mellom massene og det kommunistiske partiet med tusenvis av bånd.

DE FRYKTER SANNHETEN

Borgerskapet og revisjonistene frykter *sannheten*. At sannheten skal komme ut seks ganger i uka til stadig flere, og ikke to ganger i uka til de leserne avisa i dag har, bekymrer borgerne, og gleder radikale arbeidere.

ET HISTORISK EKSEMPEL

De veit også at dagsavisa vil skape et synlig *eksempel* på at det *nytter* å gå på tvers av det borgerlige diktaturet og bygge opp ei kommunistisk dagsavis fra så og si ingenting siden 1969. Det skremmer dem, og gleder radikale arbeidere. Dagsavisa vil skape *historie*, et stykke historie som skaper entusiasme og økt kampkraft i arbeiderklassen for hver dag som går.

Stalins ord om at Pravda i 1912 la grunnlaget for den bolsjevikiske revolusjonen i 1917 viser at spørsmålet om dagsavis er et prinsipielt viktig spørsmål.

En av grunnene til at mange radikale arbeidere har vist sånn entusiasme for dagsavisa på sommerleirene, grunner seg i deres egne erfaringer. For hvor mye bedre ei *arbeideravis* kan ikke Klassekampen bli som dagsavis, og med breiere appell langt utover partiet?

EN HOVEDAVIS

Det faktum at vi nå er i ferd med å bygge opp ei *hovedavis* for arbeiderklassen og dens venner, er epokegjørende i norsk klassekamp-historie. I dag er Klassekampen ei supplementsavis for «politisk spesielt interesserte» — for å stille det på spissen. Mange arbeidsfolk må holde ei borgerlig avis for å kunne orientere seg i alt fra TV til elementære

nyheter. Ved å starte opp dagsavisa har vi mulighetene til å lage ei avis som etter hvert kan erstatte den borgerlige avisa og sette Klassekampen som det *eneste* alternativet. For borgerpressen er jo ikke noe «alternativ»!

ABONNENTENE — RYGGGRADEN I DAGSAVISA

Vi skal bruke mange metoder for å skape dagsavisa: Innsamling, abonnementsverving, økt løssalg. Men la det ikke være tvil:

Uten tusener på tusener av *abonnenter* blir dagsavisa ei død avis, ei dagsavis som hviler i saktmodig ro og avsondring i trykkerilokalene eller på dynga. Abonnentene sikrer inntektene til den *daglige drifta* når dagsavisa begynner å rulle.

Innsamlingene nå skal *ikke* ha til hensikt å sikre den daglige drifta fra 1. mai 77. Innsamlingen har en hensikt: Å skaffe pengene som skal til for å bygge opp rotasjonstrykkeriet i månedene framover. Kort sagt: De innsamla midlene skal brukes til en *engangs-investering*.

Vi skal altså *ikke* legge opp til å drive med stadige innsamlinger for å holde ei blodfattig og isolert dagsavis på beina. Det var sånn «NKP»-avisa Friheten dreiv på slutten av 40-tallet: måned etter måned prøvde medlemmene å redde avisa fra avgrunnen ved å trekke tusenlapper på tusenlapper ut av lommene på hverandre. Innsamlingen holdt avisa i live fra dag til dag. *Feilen* er lett å se: rask utvikling av revisjonistisk politikk, stadig mer isolering av NKP som ikke klarte å få økt støtte pga. først og fremst sine egne indre feil. *Masselinja* fantes knapt. Når *linja* er feil, går alt gæærnt.

FORSKJELL PÅ ENGANGSINVESTERINGER OG DAGLIGE DRIFTSUTGIFTER

Vår linje er: Når engangsinvesteringene til rotasjonstrykkeriet er sikra, skal dagsavisa bæres oppe av stadig flere *abonnenter* og inntektene som avisa får fra dem. Vi har *ingen* annen inntektskilde, ikke kapital, ikke stat. Abonnentene skal sikre den *daglige drifta* av dagsavisa når den en dag står på beina. Og *det* forteller oss at vi må ha *mange* abonnenter — for dagsavis er jøvli dyrt. Det dreier seg om kanskje 4—5 millioner i året. Klarer vi å verve tusenvis på tusenvis av abonnenter, ikke minst i arbeiderklassen — blir dette økonomiske løftet *lett* som ei fjør. Hvis vi slår oss til ro med at rotasjonstrykkeriet er innkjøpt og så håper at dagsavisa dermed er redda, blir 4—5 millioner som et kvelertak.

Kort sagt: *Hovedformen* vi bruker i kampanjen fra nå av er å verve abonnenter, alle de gamle, og mange nye! Samtidig samler vi inn penger, og øker løssalget på ukeavisa.

HVA SAKEN DREIER SEG OM: MASSELINJA

Men dagsavisa er ennå ikke sikra. Det må vi se i øynene — trass i de fine resultatene på sommerleirene.

Kamerater! Nå gjelder det framfor alt:

- Verve abonnenter til dagsavisa — gå ut blant massene, skape ryggraden til dagsavisa ved hjelp av tusenvis av abonnenter! Sette masselinja i høget. Dette er hovedoppgava.
- Fortsette innsamlingen til rotasjonstrykkeriet, og først og fremst mobilisere massene til å ta del i innsamlingene. Det er det store spørsmålet i ukene framover nå også når det gjelder innsamlinga. Vi kan ikke bare trekke hundrelapper ut av egne lommer. Det er vi og massene som har behov for trykkeriet, og det er vi og massene som skal stable trykkeriet på beina.
- Dessuten må vi øke løssalget.

LØSSALGET MÅ OPP NÅ — ET VIKTIG VÅPEN I ABONNEMENTSVERVINGA

Dels er det viktig å spre avisa til så mange som mulig. Det sprer riktige ideer til flere, og gir mer penger.

Dels er løssalget av Klassekampen en viktig måte å verve abonnenter på. Derfor vil det også bli utgitt ett nummer i uka (onsdag) på sannsynligvis 16 sider som vi skal *selge* i løssalg hele året — og med stor innsats. Tenk om vi plutselig kutta alt løssalg når dagsavisa er et faktum. Da ville vi kutte tusenvis av regelmessige bånd mellom partiet og massene, det ville være så og si å satse på at det *statlige postverket* skulle være *bindeleddet* mellom partiet og massene. Dette ville være et *strategisk* avvik, blodig alvorlig.

Kort sagt: skal vi bruke det ene tjukke nummeret til løssalg og som middel til abonnementsverving når dagsavisa ser dagens lys, må vi styrke salget av Klassekampen NÅ. For nå skal vi også gå i gang med omfattende abonnementsverving.

Dette betyr sjølsagt ikke at kamerater ikke kan bruke dagsavisa i løssalg *hver dag*. Er det en streik et sted sier det seg sjøl at avisa *må* ut til arbeiderne hver dag.

Men først og fremst vil det være den tjukke avisa på onsdag vi skal selge i «normale» tider. Noe annet vil stille *for store* krav til arbeidet med avisa i partiet.

HVA SLAGS IDEER HAR VI SJØL I HUE? HVILKE AV DEM STYRKER DAGSAVISA, HVILKE SENDER DEN PÅ DUNKEN?

Kamerater!

Sommerleirdiskusjonene ga mye erfaring om åssen vi tenker om dagsavisa. Det er viktig at

kameratene i avdelings-diskusjonen og for øvrig legger mye vekt på å få fram motsigelsene, løse dem, holde de riktige ideene og gjøre opp med skadelige ideer.

Her er noen ideer som kom fram på sommerleirene som kan være til nytte i diskusjonene.

«MASSENE ER TILBAKELIGGENDE»

Her er en ide som har dukka opp på sommerleirene i flere fasonger, og som vi vil hevde er det største *hindret* for ei vellykka abonnements-kampanje:

• «*Vi kan ikke kreve av massene at de skal abonnere på ei avis hvor det står mye de er uenige i — dessuten er den jo jævli dyr.*»

Den ideen dukka opp hos mange av oss på sommerleirene. Og *dette* er et stygt krypdyr som nok ikke slipper taket så lett. Derfor må vi legge vekt på å diskutere denne ideen.

Den er jo en annen utgave av ideen om at massene ikke er villige til å la det *svi* for dagsavis.

Først og fremst viser dette at vi undervurderer massene. Vi forstår ikke at massene er de virkelige heltene, og trur at det bare er *vi* som har skjønt (eller kan skjønne) hvorfor dagsavis er så viktig. Det er *høyresekterismen* som er ute og går.

Men la oss huske: Klassekampen skal være ei kommunistisk *masseavis*. Den er til for arbeiderklassens interesser, den er ikke et internt meldeblad for medlemmer av AKP(ml). Den er et partiorgan, såvisst. Den skal framføre partiets politikk på en rekke områder, og vil ha uvurderlig betydning for å styrke partiet. Men ikke isolert fra og uten massene!

IKKE BARE «FORBRUKERE»

Massene er ikke bare «forbrukere» av ei sånn dagsavis. De har sjøl interesse av å være med på å styrke den, abonnere på den, om mulig bli med på å verve nye, være med og selge avisa, ol. For de har *interesse* av denne avisa, bare *vi* manner oss opp og forklarer skikkelig hva slags avis dette er, og gir våre venner et alvorlig ment tilbud.

INGEN DAGSAVIS UTEN MASSENE

Mao sier: Massene er de virkelige heltene. Og sånn er det i spørsmålet om dagsavis også. Bare ved hjelp av massene kan dette bli ei sterk og slagkraftig avis. Uten massene blir den ei ufarlig fjør. Vanlige arbeidsfolk, skoleelever, husmødre, osv. *må få sjansen til å vise at de er den krafta som gjør Klassekampen til et farlig våpen for borgerskapet.*

Vi kan ikke gjøre alt *aleine*. Vi må arbeide som en fortropp, ikke bare som en tropp uten noen ved vår side. Det betyr også: Ikke bare vi kan verve abonnenter, det kan også folk utoafor partiet, radikale arbeidere, rettskaffen ungdom.

VÅR PLIKT Å ORGANISERE MASSENE

Det er partiets plikt å hjelpe massene til å *organisere* seg. Vi må bruke våre erfaring for eks. i en streikesituasjon, og gi massene våre erfaringer til kjenne. Å abonnere på Klassekampen er også en måte å *organisere* massene på. Det betyr at tusenvis av bånd knyttes mellom partiet og arbeiderklassen.

Og bare ved å *organisere* massene blir de en mur av jern, og ei kraft som står imot hvilken som helst fiende.

VI TRENGER MASSENES ERFARINGER

Og la oss ikke gløkke: Massevis av vanlige folk på arbeidsplasser og i boligstrøk har mye mer *erfaring* fra klassekamp enn mange av oss andre. Vi trenger denne erfaringen, massene trenger vår erfaring.

Kort sagt: Uten massene er dagsavis et meningsløst beist, bare ei fille som tilfredsstiller ei lita sektersk gruppes fruktesløse strev.

Med massene blir dagsavis Klassekampen Norges Pravda, — og legger grunnlaget for den sosialistiske revolusjonen i Norge — for opprettinga av folkerepublikken Norge.

Vi må velge nå. Det finnes bare to veier, og bare den ene er riktig.

LEGG IKKE «SKYLDA» PÅ MASSENE!

Kamerater! Alle forsøk fra vår side på å skyve «skylda» for treghet og uvitenhet over på massene, er feil, feil og atter feil. En ting er at ikke alt som er klart for oss er klart for massene. For eks. har rimeligvis ikke alle radikale arbeidere som ikke har lest Klassekampen noen særlig forestilling om at dette er hans eller hennes våpen i klassekampen. Sjølsagt ikke!

Men vår oppgave må være: Gjør opp med våre egne tilbakeliggende ideer, og ikke dytte dem over på massene!

Dette evner vi — om vi jobber hardt. Og om vi studerer en del.

ET FORSLAG TIL STUDIER

Et bra forslag til studier: Kapittel 9 i «Utkast til beretning til AKP(m-l)s 2. landsmøte» — altså kapitelet om partiet og massene.

Klarer vi kaste av en del høyre-sekterisme, oppsøke massene, fortelle dem hva saka dreier seg om, og så få dem med i arbeidet, da har vi løst den viktigste oppgava i dagsaviskampanjen.

ER DAGSAVISA EGENTLIG SÅ DYR?

Så til argumentet om at den er «*så dyr*». Om dagsavis vil koste 400 kroner i året (med *åtte* sider fem ganger i uka og en gang 16 sider) så mener vi at

dette ikke er spesielt dyrt. *Alle* dagsaviser er dyre for arbeiderklassen, ettersom arbeidsfolk har knapt med penger under kapitalismen. Men hvis vi sammenlikner dagsavisa Klassekampen med andre dagsaviser, kan vi raskt slå fast:

- Abonnementsprisen på de borgerlige dagsavisene ligger høyere i kroner og ører.

- Disse avisene har flere sider, sant og visst. Men så må vi spørre: Hva står på de sidene? Kilometervis av arbeiderfiendtlig stoff, stoff av alle slag som skal lure arbeiderklassen. Og enorme mengder med reklame. Hva står i dagsavisa Klassekampen? Er ikke de åtte sidene hver dag *mye mer* verdt enn 40 sider med arbeidsforakt i VG? Det kan ikke sammenliknes en gang.

- Vi har ikke kapitalen og stat i ryggen, vi har arbeidsfolk. Borgerpressen har en høyere abonnementspris enn oss trass i sine pengemenn i stat og kapital. Kort sagt, vi må gå rett på sak, og forklare massene (og først oss sjøl!) at vi må la det svi litt også når det gjelder abonnementet. Ingenting kommer fra himmelen, alt kommer fra oss sjøl og massene. Vi må mobilisere entusiasme på ideen «dette er den eneste arbeideravisa i Norge, vi må løfte sammen for å få den til, la det svi litt», og ikke på ideen «nei, den er jo skammelig dyr, kanskje du vil abonnere på ukeutgava isteden?»

«MASSENE VIL IKKE LA DET SVI»

Så noen få ideer som har kommet fram i samband med *rotasjonsinnsamlingen* på sommerleirene:

- «Vi kan ikke vente at massene, som kanskje bare er abonnenter på Klassekampen, skal være villige til å la det svi».

Dette setter skarpt søkelys nok en gang på masselinja vår. Vi bør spisse øra når et sånt argument kommer, også fra vår egen munn.

For erfaringene viser at folk langt utafor partiet er villige til å la det svi dersom de blir tatt alvorlig av oss. Dersom de blir fortalt hvor viktig og bra dagsavisa er. Hvor god nytte de sjøl vil ha av den, og ikke minst hvor nødvendig den er for å styrke arbeiderklassen. Tar vi massene på alvor, forteller hvor viktig dette er, og *ber dem med i kampen, da* har vi tatt et viktig skritt i riktig retning.

Vi må si: «Kamerat, vi kan ikke klare disse oppgavene uten din hjelp, vi er nødt til å løse dem sammen. Det vil svi, greit. Men arbeidsfolk har alltid måttet svi for å oppnå framgang. Dagsavisa er en betydelig framgang. Blir du med, spytter du i?»

Moralen her må være: Få med massene i innsamlingen, de er villige nok om de bare får en sjanse. Det er opp til oss. I kampanjen framover nå er masselinja det viktigste.

Får vi gjort opp med ideen om at massene er så motvillige og tilbakeleggende, da har vi løst den viktigste motsigelsen.

For øvrig finnes det andre ideer som det kan være verdt å nevne:

«DAGSAVISA SIKRA ALLEREDE»?

- «Nå går det vel så bra med rotasjonsinnsamlinga at dagsavisa er sikra allerede?»

Svar: Nei! Det vil si, det går bra — takket være kameratenes innsats. Men for det første er ikke alle pengene i havn. Innsamlinga for å skaffe penger til *engangsinvesteringen* i rotasjonstrykkeriet må fortsette.

Og for det *andre*:

Uten abonnenter i tusenvis har ikke avisa noen politisk og økonomisk ryggrad. Inntil det minutt vi ser at disse abonnentene er *sikra*, kan vi ikke slå oss til ro. Vi har ikke bruk for et dødt rotasjonstrykkeri!

«SIKKER INVESTERING»?

- «Er nå egentlig dette en sikker investering?»

Her kommer rentenist-mentaliteten inn (og den har faktisk vært framme). Hva den dreier seg om. Noen kamerater sier: Vi lever i en førkrigssituasjon, vi veit ikke hvor lenge vi kan bruke et sånt trykkeri, vi kan raskt bli slått illegale.

Kjære kamerater som tenker sånn: Revolusjon er en «sikker investering» bare i en forstand: at arbeiderklassen og dets venner under ledelse av det kommunistiske partiet skal gjennomføre den. Men å kreve at million-investeringer skal være *økonomisk* sikre, dvs. så og si gardert mot okkupasjon og overgrep fra borgerstatens side, ja det er sannelig litt av et krav.

Imperialistene vil ha «sikker garanti» mot opprør når de slår seg ned i den tredje verden.

Vi — kommunister — skal bruke dagsavisa til å forsvare de borgerlige-demokratiske rettene så hardt og konsekvent som mulig ved å ta dem på alvor — bl.a. ved å bygge opp dagsavisa. Samtidig er vi uten illusjoner om at dagsavisa skal kunne fortsette i det evige. Fascisering og okkupasjon stiller oss overfor en ny situasjon. En måte å forberede oss på den er jo nettopp å *styrke* partiet og båndene til massene så grundig som mulig under de nåværende forholdene. Da står vi bedre rusta til forsvar når situasjonen skjerpes.

«KAN IKKE SETTE MEG I GJELD»

- «Det er lett å si at vi skal gi så det svir. Men jeg kan ikke risikere å sette meg i gjeld og pant til høsten».

Mange argumenterer slik. Men dette er et argument som først og fremst tar utgangspunkt i *rot* i egen personlig økonomi, og ikke i partiets og arbeiderklassens behov. Men skal et slikt rot hindre rotasjonsinnsamlinga? Ikke tale om. Mange — langt flere — har på sommerleirene avvist sånn

argumentasjon — og sagt: Kjære kamerat, la oss hjelpe deg til å gi store og jevnlige beløp til dagsavisa, så vil du bli *nødt* til å ordne opp i rotet i din personlige økonomi. Ved å støtte dagsavisa og partiet blir du *nødt* til å ta alvorlig på din egen økonomi. Husk rekkefølgen: først diskusjon om hva dagsavisa skal ha, så din egen økonomi.

DETTE ER KONKLUSJONEN:

KONKLUSJON: masselinja i høgsetet!

- dristig abonnementsverving blant massene
- ut til massene og mobiliser dem til å ta sin tårn i rotasjonsinnsamlinga.
- styrk løssalget.

FASENE I KAMPANJEN.

Vi har allerede gjennomført den *første* fasen i kampanjen. Sommerleirene førte til mange viktige diskusjoner om dagsavisa. Og den førte til mye penger.

La det ikke være i tvil: Resultatene viser at forståelsen for hvor viktig dagsavisa er — den *er* nå høy i partiet.

Men la oss ikke bli arrogante og sjøltilfredse. For mange svakheter må rettes opp i tida framover.

Den *viktigste* svakheten er at vi ennå ikke evner å trekke med *massene* i innsamlingene. Det må og skal vi rette på. Og nettopp massene skal og må vi verve i tusenvis som abonnenter til dagsavisa. Bare da sikrer vi dagsavisa.

Den andre fasen.

Den går fra 7. september til 1. februar neste år. Da er kampanjen *hovedoppgave* vår.

Vi skal oppnå:

— fullføre rotasjonsinnsamlinga. Ta en kraftinnsats nå. For tidlig i oktober skal hele rotasjonstrykkeriet betales, og det trengs mye penger. Slapp derfor ikke av på innsamlingene. Trekk massene med.

— verve massevis av abonnenter, først og fremst de som i dag er abonnenter på ukeavisa. Vi må gå i gang med oss sjøl, ungdomsforbunda, våre venner rundt oss, de vi veit er abonnenter i dag, osv.

— styrke løssalget! Bruk et økt løssalg aktivt i vervinga.

— *spesielle* kampanjer, først og fremst på arbeidsplassene i høst, på skolene og universitetene.

Arbeidsplassene er bra å arbeide hardt på i høst, for like etter nyttår kommer mange andre oppgaver som årsmøtene, 1. mai, «det lille tariffoppgjøret», ol.

Skole- og semester-start er utmerka utgangspunkt for intensive kampanjer blant skoleungdom og studenter.

Den tredje fasen:

Den går fra 1. februar til 1. mai. Da vil 1. mai kreve mye av oss, og det blir ikke mulig å ha dagsavisa som hovedoppgave. Men vi går friskt videre med å skaffe abonnenter, ikke minst nye abonnenter.

Og la oss ikke glemme det dette året: 1. mai skal vi selge Klassekampen (dagsavisa) så den setter sitt preg over hele landet! Det krever forberedelser.

Den fjerde fasen:

Den går fra 1. mai til 1. juli. Da har vi Klassekampen/*dagsavisa* i handa, og kan gå i gang med det synlige beviset — og verve *mange* helt nye abonnenter. Og sikre løssalget av den ene tjukke avisa i uka for sommeren.

Og da er det slutt? Slett ikke. Men da veit vi åssen dagsavis-kampanjen har gått, og kan legge nye planer for å utbre avisa trutt og sikkert.

EN KAMPANJE, og ett mål og en ledelse!

Det er viktig at vi holder fast: Vi har ett mål, ikke tre eller fire i denne kampanjen. Kampanjen har *ett* mål: lage dagsavisa innen 1. mai 77. Alle de forskjellige metodene vi bruker skal hjelpe oss til å nå dette målet: rotasjonsinnsamling, abonnementsverving, økt løssalg, flere arbeiderkorrespondenter.

Derfor må alt arbeidet med å skape dagsavisa Klassekampen inn under EN LEDELSE!!

Det er *styrets* ansvar å lede kampanjen. Og styret må ikke huske bare to oppgaver og glemme ei (for eksempel løssalget). *Alle* oppgavene skal løses under *en* ledelse. KK-ansvarlig i styret skal *ikke* få seg overlatt («delegert bort») ansvaret for denne svære og krevende oppgava. KK-ansvarlig i styret skal derimot jobbe sammen med styret og få spesialansvar for alle områder av arbeidet med dagsavisa. På den måten fostres KK-

ansvarlig og blir i stand til seinere å holde et godt grep om KK-arbeidet.

NOEN TIPS OM VERVING

Til slutt noen tips om hvordan vi skal gå fram for å verve abonnenter.

Starte med oss sjøl

- Vi må starte med oss sjøl og verve oss sjøl med en gang. Sikre medlemmene i Rød Ungdom og NKS. Oppsøke de faste KK-kjøperne og bruke tid til å verve dem som dagsavis-abbonnent. Mange som ikke har hatt abonnement på ukeavisa kan godt tenkes å bli dagsavis-abbonnent.

- I distriktet, boliglaget eller arbeidsplassen vi er *veit vi* nokså bra hvem som abonnerer på ukeavisa. Legg en plan for å oppsøke dem, bruk mye tid — gi dere ikke.

- Husk: *alle* de gamle ukeavis-abbonnentene må vi prøve å få til å bli dagsavis-abbonnenter.

- *Alle* i avdelinga må ta del, få ei målsetting, på samme måten som avdelinga må ha ei målsetting.

Nye abonnenter

Samtidig med at vi sikrer at gamle ukeavis-abbonnenter blir dagsavis-abbonnenter, må vi sjølsagt verve helt nye abonnenter. Metodene er mange. En ting vi er altfor lite dristige til å gjøre, er å oppsøke kafeer og liknende

steder, slå oss ned, agitere for avisa.

- Dere får god hjelp til vervinga. Plakater, vervelister og vervefolder ligger klar fra 7.september. Vervefolderen forklarer grundig tilbuda, måten å gå fram på, osv.

Pengene må inn raskt

- Vi vil understreke en ting: Det er særlig viktig at abonnementspengene blir samla inn med en gang. Jo tidligere avisa har et sikkert økonomisk fundament etter 1.mai 77, desto bedre. Kontant betaling fra så mange som mulig — det må være retningslinja vår.

Det finnes sikkert en del som ikke kan eller ikke vil betale kontant. Da skal vi sjølsagt verve vedkommende som dagsavis-abbonnent likevel. Vi må ikke skape unødige hindre for massene som ikke har kontanter.

- Husk for øvrig at tobakkskiosker, biblioteker, klubbkontorer, lærerværelser, osv. osv. er steder hvor dagsavisa skal inn! Det er vår oppgave lokalt å sørge for det.

Sett fantasien i sving, finn nye metoder, lag en stram ledelse, og ut til massene!

MASSELINJA I HØGSETET!

(Studier: Kapittel 9 i «Utkast til beretning til AKP(m-l)s 2. Landsmøte» bør brukes. Det heter «Partiet og massene».

Kameratene bør diskutere både spørsmålet om hvordan gærne ideer om massene hindrer oss fra å lage ei god kampanje, hvordan disse ideene kan rykkes opp og erstattes med riktige, og konkrete retningslinjer for særlig vervinga.

Andre litteraturtips:

— «Noen spørsmål vedrørende metodene for ledelse». Mao Tsetung, Skrifter i utvalg fra Oktober, s. 210—215.

— «En tale til redaksjonsstaben i «Shansi-Suiyan Dagblad». Mao Tsetung, samme sted, s. 260—263.

— «Tale på Kinas Kommunistiske Partis landskonferanse om propaganda-arbeid», Mao Tsetung, samme sted, s. 352—365.

— «Den bolsjeviske avisen «Pravda». I SUKP(b)s Historie, fra Oktober, s. 157—163.

— Lenin: «Hva må gjøres», særlig delen om betydninga av ei landsomfattende avis.

Redaksjonen.

MELDING OM MØTEPLAN FOR HØSTEN

SK har vedtatt at alle lag skal avholde 3 obligatoriske partimøter fram til jul. Dette opplegget tar sikte på å sette laga og partimedlemmene i stand til å løse de viktigste oppgavene for hele partiet i høst. Denne artikkelen er ikke noen fullstendig gjennomgang av partiets oppgaver i høst, men en kort informasjon om de obligatoriske partimøtene i perioden.

SEPTEMBER: KLASSEKAMPEN SOM DAGSAVIS-KAMPANJA.

Fra 7.september og ut resten av året vil KK dagsavis-kampanja være *hovedoppgaven* for hele partiet. Hoveddelen av arbeidet med å legge grunnlaget for dagsavisa må nedlegges denne høsten. Suksess avhenger av steinhard innsats fra *alle medlemmene*. Formålet med partimøtet i september er både å konsolidere medlemmene på betydninga og

viktigheten av kampanja, avklare eventuelle politiske motsigelser, og, like viktig, å gjennomdrøfte og vedta det konkrete opplegget for kampanja, sette målsettinger for laget og sette partimedlemmene istand til å gjennomføre opplegget. Dette er et stort og vanskelig partimøte å gjennomføre, og det stiller store krav til *forberedelsene*. Husk: Et vellykka partimøte er grunnlaget for ei suksessfylt kampanje.

Lederartikkelen om KK dagsaviskampanja i dette nummeret av TF er forberedelsesmaterialet til møtet.

OKTOBER: LAGSMØTE OM MASSELINJEKAMPANJE

Mao har sagt at massene er de virkelige heltene. Uten sterke bånd til massene vil partiet hverken evne å ha ei riktig politisk linje, eller få utretta noe. Det er bare når partiet sammenfatter massenes meninger, og fører dem ut igjen i form av politiske linjer på en slik måte at massene griper dem og holder fast på dem som sine egne at det er mulig å sette massene i bevegelse for å vinne seire.

Derfor er det sånn at partiets styrke ligger i partiets bånd til massene.

Høyreavviket erstatta det kommunistiske masselinje-prinsippet med diplomati og taktikkteri overfor revisjonister og faglige pamper. Vi har kommet langt i å gjøre opp med disse avvika, men det betyr ikke at partiet på langt nær har utvikla ei riktig masselinje. Avviket i masselinja kommer igjen i nye former.

På område etter område av partiets arbeid kan vi se svakheter som har det til felles at *masselinja* er for dårlig forstått og praktisert. Kvinnearbeidet er ett slikt område, det kommunistiske arbeidet på arbeidsplassene et annet, osv. En av årsakene er at prinsippene for masselinja er for dårlig studert i hele partiet, svært mange kamerater kjenner lite eller ingenting til dem i det hele tatt. Dessuten er partiet altfor dårlig i å iverksette masselinja.

Derfor vil det i høst bli gjennomført ei *masselinje-kampanje*.

Denne kampanja tar sikte på både å heve den teoretiske forståelsen for masselinja gjennom studier og å anvende dette til å gjøre *gjennombrudd på et område*. På den måten vil vi også bedre masselinja sentralt.

Alle medlemmer vil få *studiemateriale* om masselinja som vil være *obligatoriske studier*. På grunnlag av disse sjølstudiene skal det avholdes et lagsmøte som diskuterer masselinja og tar for seg ett bestemt område og diskuterer masselinja anvendt *konkret* på dette arbeidsområdet.

Området som skal diskuteres er *kvinnearbeidet*. Alle lag driver kvinnearbeid, eller burde drive det! Det obligatoriske møtet skal derfor være en diskusjon av *masselinja anvendt på kvinnearbeidet*.

Målsettinga for møtet er både å heve forståelsen for masselinja som prinsipp og å oppnå *konkrete resultater, gjøre gjennombrudd på kvinnearbeidet*.

Diskusjonsopplegget for dette møtet kommer seinere.

NOVEMBER: LAGSMØTE OM VERVEKAMPANJA.

Som et resultat av den forrige vervekampanja har partiet fått et stort antall nye kamerater i rekkene, samtidig som den har gitt oss mange erfaringer på hvordan vi skal verve kampanjemessig til partiet. Den forrige kampanja var et skritt i riktig retning men den har langt fra *løst* oppgaven med å styrke partiet slik at det kan ta seg av alle oppgavene et kommunistisk parti må drive med. Spesielt vil vi peke på at betydninga av å *verve* til partiet ikke er godt nok forstått blant medlemmene.

Utifra skjerpinga av klassekampen og situasjonen internasjonalt og nasjonalt er det klart at partiet må bli *mye større* enn det er nå.

Derfor vil partiet i høst starte en ny vervekampanje som skal gå fram til jul. Målsettingene for denne kampanja er å verve mange revolusjonære kommunistiske arbeidere, trekke inn mange nye krefter og gjøre partiet *mye større*.

Hovederfaringene med den forrige kampanja viser at *hovedmetoden for verving er gjennom grunnsirkler*. Derfor er det *særs viktig at laga så tidlig som mulig starter grunnsirkler*. Dette betyr sjølsagt ikke at folk som vil inn og som vi vil ha inn må vente til de har gått sirkel. P.g.a. de mange store oppgavene i høst er partimøtet om vervekampanja lagt til november. *Forberedelsesmaterialet til dette møte er Verveoppropet fra SKAU i dette nr. av TF*. Sjøl om møtet kommer seint er det viktig at medlemmene leser og diskuterer dette oppropet lenge før, og kommer igang med kampanja og særskilt setter igang grunnsirkler tidlig.

TF-red.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

PASS DYKK FOR Å HAMNA I HØGRE OG «VENSTRE»-LINER! Kritikk av Oddleif og Jon

Ver på vakt mot å bli einsidig i analysen av grunnleggjande motseiing og hovudmotseiing.

I TF april-mai/76 fører Oddleif og Jon ein diskusjon om hovudmotseiinga i Noreg. Me meiner Oddleif står for eit rett syn på hovudmotseiinga, men kjem i skade for å gjera nokre dogmatiske feil. Vår partiavdeling hadde diskusjonar om hovudmotseiing og grunnleggjande motseiing som har lært oss at om ein er einsidig i analysen av desse fenomena, kan ein hamna i store politiske avvik. Diskusjonen har gjeve oss langt betre skjøn for desse omgrepa. Vi har og fått augo opp for nokre feil i artikkelen til Oddleif som fyrst blei slukte ukritisk.

Problemet gjeld til spørsmål: Å skjønna kva hovudmotseiinga er, og skissera han rett for norske tilhøve. Dessutan: Skjønna korfor vi attåt hovudmotseiinga må ta omsyn til ein (eller fleire) grunnleggjande motseiing, som ikkje er identisk med hovudmotseiinga.

Den grunnleggjande motseiinga i den kapitalistiske samfunnet er motseiinga mellom samfunnsmessig produksjon og privat til-eigning. Dette er den motseiinga som utgjør vesenet (grunnhått) til kapitalismen som samfunns-system, som *skil* dette systemet frå andre system. Det er ei (verkeleg) motseiing som viser seg på alle omkverve av det kapitalistiske samfunnet. Overgangen frå den primitive produksjonen under føydalismen til den kapitalistiske stordriften kallar

klassikarane kapitalistisk *sosialisering* av arbeidet og produksjonen, og den peikar fram mot sosialismen. Men dette står i motseiing til den private til-eigninga, til produksjon *for profitt*. Denne motseiinga avdekte Marx ved å studera kapitalismen som system. Han gjev seg konkret uttrykk i klasse-motseiinga mellom borgar og proletar, mellom borgarskap og proletariat.

Men vi kan *ikkje* seia at denne motseiinga til alle tider gjev seg beinveges uttrykk i hovudmotseiinga i eit land. Hovudmotseiinga er den motseiinga som styrer og verkar inn på alle dei andre motseiingane. Ho er ei motseiing som kan skifta (og har skifta i Noreg) medan den grunnleggjande motseiing slik ho ovrar seg i klasse-motseiinga (borgar/proletar) varer ved så lenge kapitalismen står ved lag.

I vårt lag vart det hevda at den grunnleggjande motseiinga tek seg *direkte* uttrykk i hovudmotseiinga mellom borgarskap og proletariat. Standpunktet vart kvasst formulert ved påstanden om at dersom hovudmotseiinga ikkje går slik i eit land, er landet heller ikkje kapitalistisk.

Dette standpunktet meinte vi etter diskusjon var inspirert av dogmatiske overslag som Oddleif gjer i TF april. Dette kjem skarpt fram når han hevdar at «hovudmotseiinga mellom klassane i Norge er lik så lenge den grunnleggjande motseiinga er lik.»

Vi meiner at hovudmotseiinga kan skifta (utan at grunnhått) ved eit fenomen blir noko annleis). Vi meiner òg at det er gale å seia at den grunnleggjande motseiinga vil uttrykkja seg som «hovudmotseiinga mellom produksjonens samfunnsprege og den private eiendomsretten i den politiske økonomien,» slik Oddleif gjer. Her reduserer han den grunnleggjande motseiinga til eit omgrep *innanfor vitskapen*, frå å vera det karakteristiske draget som skil kapitalismen frå andre samfunnsystem, og som ber i seg den grunnleggjande klasse-motseiinga mellom borgar og proletar som særmerkjer kapitalismen. Denne grunnleggjande motseiinga set og sitt preg på motseiinga mellom materialistisk og idealistisk filosofi, men denne motseiinga er ikkje særmerkt for kapitalismen. Ho var der før, og vil vara ved både under sosialismen og kommunismen.

Det viktigaste vi vil ha fram er:

Den grunnleggjande motseiinga særmerkjer og skil ut kapitalismen som eige samfunns-system. Ho gjeld allment utan omsyn til kor høgt kapitalismen er utvikla i eit land, og kva tilhøve han står i til andre produksjonsmåtar i eit visst samfunn, og utan omsyn til om det kapitalistiske landet er okkupert av ei imperialistmakt eller ikkje. Å slå fast den grunnleggjande motseiinga fritek oss ikkje frå å gjera ein konkret analyse av slike tilhøve i eit samfunn. Bare ved ein slik konkret analyse kjem ein fram til hovudmotseiinga i eit land på eit visst tidspunkt.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

Så må vi heller ikkje gjera den feilen å hogga over sambandet mellom hovudmotseiinga og den grunnleggjande motseiinga. Det er dette vi meiner Jon gjer i innlegget sitt. Han skriv: «Det arbeidande småborgarskapet står i eit motsetnadstilhøve til borgarskapet som på mange vis er likt motseiinga mellom proletariatet og borgarskapet.» Med dette viskar Jon bort skiljet mellom proletatarar og andre arbeidsfolk. I staden står vi att med ei motseiinga mellom utbytta og utbytta allment. Norge vert redusert til eit utbyttersamfunn allment, og ikkje eit *kapitalistisk* utbyttersamfunn der motseiinga mellom borgarskap og proletariat er den dominerande motseiinga som styrer og verkar inn på dei hine underordna motseiingane. Han gløymer at det er nettopp den stillinga den moderne industriproletaren har som gjer han skikka til å *vinna over* borgarskapet og innføra produksjonstilhøve som ikkje utviklar seg til ny kapitalisme. Les oppatt *Lenin* om proletardiktaturet, i «En stor begynnelse», utdraget i Røde Fane!

Eit høgareavvik verre enn
73-programmet

Det er óg forvitnarleg å sjå korleis Jon i røynda *tenkjer* ut frå klassemotseiinga borgar-proletar som den dominerande når han

skriv slikt som: «Desse (dvs. det arbeidande småborgarskapet på landsbygda, mi merknad) er rett nok dei viktigaste klassene proletariatet må få under si leing... Proletariatet sin taktikk må grovt sagt vere utfrå prinsippet om å sameine flest mogeleg klassar, lag og grupper under si leing i kampen mot borgarskapet». Det er *proletariatet* (ikkje det arbeidande folket) som har oppgava å sameina flest mogeleg klassar og lag til kamp mot *borgarskapet*. Vidare, som Lenin peikar på: bare proletariatet kan skipa til proletardiktaturet for dinest å avskaffa all klasse-kloyving, rydda ut all utbytting og alle utbyttersamfunn. Dette kan ikkje småbrukaren gjera. Han står i eit kvalitativt anna tilhøve. Men Jon gjer det å vera utbytta til eit avgjerande kriterium.

Jon riv spørsmålet om hovudmotseiinga laus frå den grunnleggjande motseiinga. Den politiske konsekvensen vil verta eit høgare-avvik verre enn det i 73-programmet. Proletariatet vil missa si avgjerande og leiande rolle i revolusjonen.

Dei politiske konsekvensane ved ein rang analyse kjem fram om vi ser på til dømes okkupasjonen av Noreg 1940–45. Då meiner vi hovudmotseiinga sto mellom det arbeidande folket og den tyske imperialismen. Nokre kameratar, mellom dei Oddleif, er (må vera) usamde i dette. Til dei vil vi spørja: Kjempa vi mot

den tyske okkupanten fordi han allierte seg med det norske borgarskapet, eller kjempa vi mot det norske borgarskapet fordi han allierte seg med den tyske okkupanten? Vi hevdar: motseiinga mellom den tyske imperialismen og det undertrykte folket blei overordna, tilmed i høve til motseiinga mellom det norske borgarskapet og proletariatet.

Men framleis sto motseiinga mellom proletariatet og borgarskapet ved lag som ei svært viktig motseiing, og framleis hadde det norske samfunnet same grunnleggjande kjenneteikn: eit kapitalistisk utbyttersamfunn.

Det er to feil vi kan gjera:

1) Gløyma den grunnleggjande klassemotseiinga mellom proletariatet og borgarskapet under dekke av ei såkalla «nasjonal» line i motstandskampen. Peder Furubotn og Tito gjorde dette under krigen og enda opp som svikarar mot klassen. Analysen til Jon *kan* bera i same lei. Vi ser her korleis ein feil i analysen fører til politiske avvik, om han ikkje blir retta opp.

2) Sjå bort frå at hovudmotseiinga kan skifta. Ei slik line er trotskistane si. «Våpna må alltid rettast mot borgarskapet». Dei vart óg svikarar, og quislingar, i Vietnam så vel som i Noreg (Håkon Meyer). Ei skjematisk og dogmatisk tenking slik det var tendens til i partiavdelinga vår og som óg var ein understraum i innlegget til Oddleif, kan i praksis vera opphav til politiske avvik i retning trotskismen.

Sverre

VERVEOPPROP TIL ALLE MEDLEMMER

FRA SENTRALKOMITEENS ARBEIDSUTVALG

KAMERATER: VI MÅ SLÅSS FOR Å GJØRE PARTIET MYE STØRRE!

Åpent brev om vervekampanja til alle par- timedlemmer, lag og styrer

Kjære kamerater!

Det er *helt nødvendig* at vi gjør AKP(ml) mye større og sterkere. Vi trenger mange flere kommunister i rekkene våre, og særskilt trenger vi mange flere kommunistiske arbeidere i storindustrien.

Vi hadde en vervekampanje høsten 75 — våren 76. Den oppfylte ikke målsettingene! Det er en ganske alvorlig sak. Ellers klarer partiet å oppfylle de aller fleste sentrale målsettingene ganske godt for tida, og ofte blir de overoppfylt så de blir helt sprengt.

Vi tror ikke grunnen er at oppgava er umulig å løse. Vi tror det skyldes at den politiske forståelsen av hvor viktig denne oppgava er, mangler i store deler av partiet. Vi tror også at mange kamerater ikke har tillit til at oppgava kan løses og ikke skjønner hvilke metoder som må brukes. Det fører til at medlemmene og laga våre ikke mobiliserer kreftene sine og ikke prioriterer riktig.

Det er på tide vi får diskutert disse spørsmåla, slik at vi kan få stilt oppgava riktig og få feid vekk de gærne ideene, som ligger tvers over veien som råttent rask og seig, stinkende gjørme og hindrer oss i å gå raskt framover. Hensiktet med dette åpne brevet er å forklare hvorfor spørsmålet om verving nå er av brennende betydning for oss, å få avvist noen viktige råtte ideer og få igang diskusjonen. Kamerater! Brenn rasket, kom dere opp av myra og få fart på maskina sånn at den nye vervekampanjen kan oppfylle målsettingene raskt!

ER DET EGENTLIG SÅ VIKTIG AT PARTIET FÅR FLERE MEDLEMMER NÅ?

Alle partimedlemmer må skjønne at vi kan ikke løse hverken strategiske eller taktiske oppgaver uten at partiet blir mye større.

Som alle veit holder vi medlemstallet hemmelig, men det er også kjent at det dreier seg om noen tusen. Mange kamerater synes sikkert at vi klarer å gjøre mye bra med det medlemstallet vi har. Det er en sjøltilfreds holdning som ikke tar hensyn til de oppgavene framtida stiller for arbeiderklassen og partiet.

Tenk over at vi rekner en ny verdenskrig som mulig, og vi rekner det for sannsynlig at en sånn krig vil rase gjennom Norge. Da blir ar-

beiderklassens og folkets skjebne avhengig av vårt partis styrke. Om partiet er svakt kan det bety forferdelige ulykker for folket. Om partiet er politisk og organisatorisk sterkt kan den ende med sosialistisk revolusjon og proletariats diktatur i Norge.

Det er klart at i forhold til sånne oppgaver er partiet vårt alt for svakt. Og vi kan ikke rekne med at vi skal bygge opp partiet *under* sjølve krigen. Vi trenger ei størst mulig og mest mulig erfaren kjerne som er utvikla *i god tid på forhånd*. Å skape erfarne og dyktige kommunister tar mange år. Sjøl om krigen kanskje er noen år vekk, så betyr det at vi *har hastverk*.

- Ta et spørsmål som kampen mot revisjonismen og sosialdemokratiet. Den politiske utviklinga i 70-åra har vært gunstig for marxismen-leninismen og vi har gått fram. Etter EEC-kampen gikk DNA kraftig tilbake, vi vant på det. Det gjorde revisjonistene — spesielt SV — også. Nå har SV et kraftig tilbakeslag, og «NKP» er i tillegg jævlig redusert. Samtidig prøver DNA å få i gang en offensiv.

Om vi driver medlemstallet vårt kraftig opp *nå* — spesielt i industrien, der den avgjørende kampen om den politiske ledelsen i proletariats står — kan vi *hindre* SV i å gå oppover igjen. Men vi må ikke tru at SV *alltid* vil ligge langt nede, for det står sterke krefter *bak* den moderne revisjonismen i Norge sjøl om den sjøl er svak. Om vi ikke nytter sjansen nå kan det bli langt vanskeligere seinere. På samme måten kan vi skaffe oss et forsprang på «NKP» som gjør det mulig for oss å holde dette svarte «partiet» nede sjøl om det skulle få en lurere sjef enn tullingen MGK. *Nå* planlegger DNA å utvikle offensiven sin videre mot oss for å feie kommunistene ut av industrien og fagforeningene. Vi har klart å stå imot dette til nå og tilmed gå fram midt i kampanjen deres. *Men skal vi fortsette å gjøre dette må vi ha flere krefter*. Akkurat nå er mulighetene ganske gode for kamp mot sosialdemokratiet og revisjonismen til «NKP», SV og DNA-pampene, *men vi klarer ikke å nytte sjansen om ikke partiet blir større*.

- Dette er store strategiske politiske spørsmål.

Men ta et praktisk spørsmål som KLASSEKAMPEN som dagsavis. Dette spenner våre krefter til det ytterste. Trur virkelig noen at vi klarer å fortsette med dagsavis dersom ikke partiet blir større og sterkere? Ta spørsmål som nødvendigheten av å utvide *frontarbeidet* kraftig, utvikle arbeidet i *masseorganisasjoner*, å delta i mange slags *aksjoner*, å ta til med viktig forsømt arbeid som *arbeidet på landsbygda*, mer hjelp til *ungdomsforbunda* der vi har så mye å hente for den revolusjonære bevegelsen. Åssen i all verden skal dette gå dersom vi ikke får et større parti?

- Eller ta arbeidet til hvert enkelt lag. La oss ta for oss et tenkt eksempel. Et lag i en storby som jobber i en forstad med 15.000 innbyggere. Laget er kanskje på 12 personer. Det selger KK, driver streikestøttearbeid, kanskje i en front til, osv. Medlemmene jobber bra sammen, diskuterer, politikk, synes de går fram. MEN hvor mange borettslag, masseorganisasjoner osv. finnes i drabantbyen der kommunistene ikke jobber? Der det kanskje finnes klassekjempere og progressive som står aleine, som venter på oss, som gjerne vil kjempe sammen med oss og ha hjalp?

- Hva med et lag på en fabrikk med 800 mann. En håndfull kamerater som kanskje er respektert av arbeidskameratene, har en del tillit i klubben osv. Hvor mange avdelinger er det de ikke finnes på? Hvor mange av arbeiderne mangler i praksis kontakt med partiet? Kanskje kameratene i laget jobber bra sammen, diskuterer politikk, studerer, trekker inn en og annen, synes de går fram og er svært fornøyde. Men går det an å si at dette er bra nok?

Uansett åssen vi snur og vender på det, så kommer vi tilbake til at det er viktige, svære skritt framover vi ikke klarer å ta fordi vi ikke har nok folk. Det er ingen vansker med å gjøre lista ti ganger så lang.

Men er ikke dette å sette kvantitet over kvalitet — å bry seg mer om å få folk enn om den politiske linja? Til det er å si at *partiets politiske linje avgjør alt*. Men nå har vi i over to år kjempa for å korrigere og forbedre linja på område etter område. Vi har kritisert høyreavviket, skjerpa kampen mot sosial-imperialismen og USA-imperialismen, tatt tiltak for å rotfeste partiet bedre i proletariatet, for å bedre studiene, nå utvikler vi ei kampanje for å bedre masselinja. Vi summerer opp svært mange erfaringer fra disse kampene på partiets 2. landsmøte. Den politiske linja er i hovedsak klar, erfaring viser at den er riktig og har framgang.

Stalin sa «kadrene avgjør alt» og Mao presiserte det sånn: når det politiske linja er klar avgjør kadrene alt. Mao understreker at dersom politikken ikke blir forbundet med massene, hjelper det ikke hvor mye ei lita ledende gruppe jobber. Nå har vi ei

politisk linje, nå må den fram til massene. For dette trenger vi levende mennesker, kamerater, mange flere hjerner og hender for å bære partilinja vår fram til massene. Og klarer vi ikke å skjønne det, så klarer vi heller ikke å løse noen av de store og grunnleggende problemene partiet står overfor for tida.

«MEN DET FINNES INGEN FOLK Å VERVE TIL PARTIMEDLEMMER»

Det står kamp i partiet om det finnes folk å verve. Noen kamerater tviler på om det finnes noe særlig å verve på kort sikt, og mener det trengs et årelangt arbeid for å dra en god del folk nærmere partiet, *først*. Det finnes også kamerater som insisterer på at nye medlemmer er *en byrde*: «vi har ikke krefter til å ta oss av dem i laget», som om de vil lage en masse nye problemer dersom de kommer inn. Noen sier at «i laget vårt har vi så store indre problemer at jeg vil ikke utsette nye friske folk for den belastninga å komme inn der nå». Alt dette fører til samme slutning: Nei — ikke la oss jobbe for å få folk inn i partiet.

VI ER SIKRE PÅ AT DET FINNES MYE FOLK SOM DET GÅR AN Å TREKKE INN I PARTIET I LØPET AV NOEN FÅ MÅNEDER. FOLK SOM MED EN GANG ER I STAND TIL Å GJØRE MYE BRA ARBEID FOR PARTIET OG STYRKE PARTIAVDELINGENE OG HELE AKP(ml) KRAFTIG.

Her er noen fakta om det:

Klassekampens netto-opplag over ei rekke uker våren 1976 var over 21.000 for tirsdagsutgava. Med flere familiemedlemmer om hver avis skulle dette dreie seg om en mellom 25.000 og 30.000 lesere.

I 1.mai-toga i år gikk det over 24.000 folk. I Oslo aleine 10.000. (dette er *flere* enn KK-leserne i Oslo, og dessuten er det mange KK-lesere som ikke går i tog.)

Ved valga i 1973 var det over 9.000 som stemte RV. Alle veit at vi er en god del sterkere enn da — ved kommune og fylkestingsvalget i fjor var tallet rundt 9000 til tross for at vi bare stilte i et fåtall av kommunene og begrenset antall fylker.

Røde Fane selger nå helt ut i 6.000 eksemplarer — og vi kan føye til at desverre veit vi at mange medlemmer av AKP(ml), RU og NKS ikke leser RF. Marxismens klassikere selger også raskt i mange tusen eksemplarer fra OKTOBER, og vi veit at svært mange av kjøperne ikke er organiserte kommunister.

Hva forteller dette oss?

At det finnes et antall folk som er svært interressert i politikken vår og enige med oss ikke bare på en eller to saker (f.eks. ikke bare når det gjelder en streik, når det gjelder Tsjekkoslovakia eller

Azania) men på nokså mange saker, som kjøper KK fast, som går i demonstrasjoner, som stemmer på RV. Idet minste mellom 10 og 20 tusen folk, som rekner seg som *tilhengere* av AKP(ml). Men om vi ser på folk som står svært nær partiet ut over det kommer vi opp i en del flere titusener. En anselig del av disse folka er nokså opptatt av politikk, følger med i streikene osv. De interesserer seg for våre kampanjer, støtter oss mot DNA-hetsen og er fornøyd når vi vinner noen stikk på pampene, er forbanna på SV, en del av dem leser til og med teori, stiller opp gang på gang i demonstrasjoner sammen med oss på vår oppfordring. Dette er altså en nokså stor gruppe folk som ikke bare *allment* har progressive standpunkter, men som *særskilt* ligger nær opp til oss og nærmer seg AKP(ml).

Er denne gruppa stor nok? Det er den sjølsagt slett ikke, og det er heller ikke vårt poeng. Om noen mener at vi trenger å dra *mye større masser nær til partiet* — ja så er vi helt enige i det! *Massebevegelsen* av arbeidere, anti-imperialister og progressive i Norge beveger seg nå i anti-revisjonistisk retning — dvs. den støter stadig oftere sammen med SV og «NKP» (som i saka med Tsjekkoslovakia, når det gjelder streikestøtte, abort, hetsen mot AKP(ml), holdninga til DNA osv) og dette kan og må vi bruke til å øke det omlandet som *bevisst* støtter partiet veldig kraftig. Dette er vi enige om.

Men samtidig vil vi slå fast, at i det omlandet på flere ti-tusener som vi *har* alt nå *finnes* det alt i dag muligheten til å rekruttere mye folk inn i partiet PÅ NOEN FÅ MÅNEDER.

Dette har vi også virkelig *erfaring* med fra den *forrige* vervekampanja. Det *viste* seg virkelig at der det blei satt i gang studiesirkler så lot det seg raskt gjøre å fylle dem med interesserte folk, og en god del av dem kunne fort tas inn i partiet.

Rekrutteringa i storindustrien har gått for langsomt. Men også erfaringene der viser nå at den allmenne bedringa av stemninga til fordel for partiet vårt og det seige, mangeårige arbeidet vi har gjort begynner å gi uttelling. Rapporter fra mange arbeidsplasser i storindustrien over hele landet går ut på at mye industriarbeidere etterhvert har fått respekt for AKP(ml) og mange flere enn før orinterer seg bevisst i vår retning. Der hvor kommunistene har gått på arbeidskamerater de veit er positive til oss, trukket dem med i studier og gått inn for å verve de politisk sterkeste av dem, der forteller rapportene også at vi har fått en del nye medlemmer.

Vi er sikre på at innafør ramma av den nye vervekampanja kan vi gjøre et gjennombrudd når det gjelder å verve i storindustrien og langt på vei overvinne svakhetene i vervinga her, og få inn mange industriarbeidere fra mange store arbeidsplasser. Dette veit vi er *mulig*, men for at det skal skje, er det sjølsagt nødvendig at kommunistene og grunnorganisasjonene *kjemper* for å oppnå det.

Til snakket om nye medlemmer som en «byrde», at «laget er for svakt til å ta seg av dem» osv: erfaring fra den forrige vervekampanja viser at alt dette er tøv. Det viser seg at mange av de nye kameratene som vi trekker med nå har interessert seg for politikk i flere år, en del av dem har studert noe teori på egenhånd, noen har også erfaring fra organisasjonsarbeid og kamp. Det store flertallet av de nye kameratene — også de som ikke har forhåndserfaring — kommer til oss fulle av entusiasme for AKP(ml), de er innstilt på å kjempe og arbeide hardt, de er optimister og bærer med seg en frisk stil inn i partilaga.

De fleste stedene der laga har tatt inn mange nye medlemmer er de blitt en viktig *støtte* for laget og ingen «byrde». De har blåst inn i partiet som en frisk vind, og mange av dem har med en gang klart å jobbe på et relativt framskredent nivå innafør laget. Ofte har nye kamerater hatt store oppgaver i de første månedene etter at de har kommet inn, og de sitter med tillitsverv i styrer osv. under ett år etter at de blei med. En erfaring med lag som er svake og har tendens til å råtne opp er at nettopp nytt, sunt blod kan virke som en innsprøyting av nytt liv, mens det å holde nye folk ute, ensidig vende aktiviteten innover og isolerer seg på kammeret bare gjør vondt verre.

Sjølsagt trenger nye medlemmer som kommer inn både hjelp og skoling, både laga og de nye medlemmene sjøl må ha det klart for seg. Og sjølsagt finnes det tilfeller, da indre problemer må ryddes av veien først, før nye kamerater kan trekkes inn. Vår hensikt er ikke å nekte for det. Men vi vil ha slått fast, at *hovedsida* ved de nye medlemmene *ikke* er at de er en «byrde», men en *styrke*, en *ressurs* for laga. Og at i *de aller fleste* tilfellene er det riktig å *samtidig* rette på feil i laga og trekke nye kamerater med i rekkene. Dette er ikke lause påstander, det er bevist gjennom erfaring.

Oppsummering: Det finnes en masse folk som vi kan få inn raskt, får vi dem inn vil hovedsida være at de styrker laga med en gang, det er gærent å vente for å gjøre andre ting med det interne livet *først*. Det er opp til partiet sjøl — til laga og medlemmene — om vi skal nytte denne sjansen, få disse kameratene inn, og styrke partiet raskt.

HVA MÅ GJØRES? HVEM SKAL VI VERVE, OG ÅSSEN SKAL VI FÅ DEM INN?

— *Gi verving høy prioritet i laget, bruk de dyktigste kadrene.* Den første forutsetninga for at det blir verva er at laget virkelig legger skulderen til, tar oppgava alvorlig og bruker mye og gode krefter på den.

Vi har erfaring med at det er bra å verve i samband med grunnsirkler. (Det betyr ikke at vi skal

vente på at folk har gjennomgått grunnsirkler når de er villige til å gå inn med en gang.) Men for at grunnsirklene skal gi resultater, må det jobbes godt og hardt med dem.

Laget må sette av tid til å diskutere *åssen* det skal skaffes folk til å gå på grunnsirkel, *hvem* som skal snakke med dem, sikre at de kommer på møtene i begynnelsen, og *fremfor alt*: HVEM SOM SKAL LEDE GRUNNSIRKLELEN.

De mest politisk framskredne kameratene, de som skjønner partiets politikk best og er best til å forklare den, bør lede grunnsirklene. Arbeidet i laget må prioriteres sånn at det blir mulig, og bare i sjeldne tilfeller prioritere annerledes. Dette er nødvendig, både fordi verving er så *viktig* og fordi verving er så *vanskelig*.

Kjenner dere denne situasjonen «Kari er den mest erfarne og dyktige kameraten i laget vårt. Men hun har så mye faglig arbeid (styrearbeid, arbeid i fronter e.l.) at det er helt umulig for henne å lede. Ola er ny og har ikke fått noen oppgaver ennå. Han får lede sirkelen.» — Sånn har spørsmålet om ledelse blitt avgjort i alt for mange lag.

Denne avgjørelsen er gæren. Kari må lede sirkelen, det må ryddes plass for det i et halvt år eller mer. Ola er en bra kamerat, men han kjenner ikke svaret på mange teoretiske spørsmål, han er kanskje ikke så god til å forklare ting enkelt og klart ennå, han har ikke så mye erfaring med å sikre gjennomføringa av studiemøtene organisatorisk osv. Da er det gærent at han *leder* sirkelen *aleine*. En annen sak er om Ola og andre kamerater settes på sirkelen *sammen* med Kari. Det kan styrke arbeidet på sirkelen, gjøre det lettere å følge opp hver enkelt av deltakerne, gi både Kari, Ola og andre verdifulle erfaringer og kanskje gjøre det mulig for Ola å lede sirkler bra *aleine* i neste omgang.

Spørsmålet om prioritering i laga må stilles skarpt. Om vervinga ikke prioriteres riktig så kommer denne kampanja heller ikke til å bli oppfylt, med alle de alvorlige følgene det kan få.

— *Hvem vil vi ha inn i partiet?*

Noen kamerater trur at det *viktigste* er å verve *arbeidere*. Men om dette blir stilt sånn, så stilles det gærent.

Det aller viktigste er å verve kommunister. Vi trenger nye kamerater som vil kjempe for proletarietets sak, som vil skolere seg i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, som er modige, kampvillige, disiplinerte, ivrige på å jobbe. *Først* ser vi etter om disse *politiske* egenskapene finnes, så ser vi på klassetilhørigheten.

Vi vil ha inn mange KOMMUNISTISKE industriarbeidere, og spesielt fra storindustrien, vi vil ha inn KOMMUNISTISKE småbrukere og arbeidende fiskere. Dette betyr at vi satser *spesielt* på å få inn nye medlemmer fra disse klassene. Det er i samsvar med vår linje for å bevare AKP(m-l)s proletariske klassekarakter og styrke partiets klassesammensetning og røtter i arbeiderklassen.

Vi vil også ha inn KOMMUNISTER fra småborgerlig-intellektuelle lag. Dersom vi treffer på en KOMMUNISTISK lærer, funksjonær, sjukehuslege, så vil vi verve denne kameraten til partiet. Vi legger ikke *mest* vekt på å få tak i sånne folk, *hovedvekt*a legger vi på å verve arbeidere. Men vi må vokte oss mot to overslag: Å verve en arbeider med store personlige og politiske feil, bare fordi han er arbeider. Heller en kommunistisk lærer enn en ikke-kommunistisk arbeider. Eller å holde en kommunistisk lærer eller funksjonær *ute* fordi laget ikke evner å rekruttere industriarbeidere. Om sånne problemer oppstår, får laget ta inn den kommunistiske læreren og samtidig satse hardere på industriarbeideren.

— *Universitetsintellektuelle, universitets- høyskolestudenter.*

Intellektuelle på universitetene verver vi bare unaksvis og i langsomt tempo. Studenter på universitet, høyskole, lærerskole verver vi normalt *ikke* til partiet. Det betyr ikke at det er tillat å støte sånne kamerater vekk fra den kommunistiske bevegelsen: Treffer laget på sånne folk er det en plikt å sørge for at de kommer med i NKS (mer om det siden.)

— *Det er o.k. å satse på uerfarne arbeidere. Unngå intellektuelle revisjonister og særlinger.* Vår erfaring er at arbeidere med liten politisk erfaring kan få stort utbytte av grunnsirkler og diskusjoner og raskt bli overbevist om nødvendigheten av å kjempe for kommunismen i eller sammen med partiet. De har egne erfaringer av klasseundertrykkelse og klassekamp, de griper lett politikken vår, de stiller gode spørsmål og driver fram livlige og verdifulle diskusjoner. Det er ingen grunn til å være skeptiske overfor sånne folk: «Else er bare 20 år og kan så lite» eller ta hensyn til deres egen manglende sjølløst. «Jeg veit så lite, skjønner ikke politikk, er uvant med å lese.» Mange sånne kamerater kan blomstre opp voldsomt og modne før noen skulle ane det. Andre er ikke klar til å gå inn etter en sirkel men de kommer nærmere partiet, skjønner mye mer politikk, vil kjempe sammen med oss og til dels også gå inn i rekkene i framtida.

Derimot advarer vi mot intellektuelle som er påvirkta av revisjonismen av typen: «Jeg har en kjenning som er arkitekt (lærer/tidligere student osv.) han har stemt SV og har fortsatt mye sympatier dit men synes det er artig å diskutere.» Denne typen folk kommer ofte til våre grunnsirkler uten å i det hele tatt være interessert i å slutte seg til den revolusjonære bevegelsen. De drar ut møtene med endeløse diskusjoner som er prega av at de sitter djupt fast i borgerlige og revisjonistiske fordommer. Dette ødelegger møtene for arbeidere og andre kamerater som ikke kommer for å krangle og kverulere, men fordi de virkelig er interessert i å diskutere, stille spørsmål for å lære og bli bedre til å slåss. Vi er sjølsagt ikke mot å diskutere med sånne intellektuelle, revisjonist-påvirkta folk. Det er en viktig oppgave for å rive grunnen vekk under SV

men grunnsirkelene er ikke stedet for det! NB: hensikten med dette er ikke å nekte alle intellektuelle som har eller har hatt SV-sympatier å gå grunnsirkel, men kameratene må se sånne folk an og allment være ganske skeptiske.

Det finnes en del folk som står nær partiet og som kan være ærlige og bra nok, men som har store personlige svakheter og feil. Enkelte er isolert fra arbeidskameratene på jobben av personlige grunner, fordi de ikke evner eller vil utvikle et forhold til dem. Det finnes folk som er alkoholisert. Enkelte har sterke karrieristiske trekk osv. Vi er sjølsagt for at partiet jobber med sånne folk, prøver å trekke dem med i arbeidet så langt som mulig og utvikle dem. Men det er gærent å satse på dem som partimedlemmer, for de har ikke de egenskapene vi krever av en KOMMUNIST i ordets virkelige betydning. Derfor er det også gærent å trekke dem med på grunnsirkler, fordi arbeidet med dem i grunnsirkelen vil ta krefter vekk fra arbeidet med å utvikle de kameratene som *bør* inn i partiet.

Oppsummering: Medlemmene og laga må konsentrere arbeidet sitt om sånne kamerater som vi virkelig *vil* ha inn i partiet. De *bør* unngå å bare se på «hvor mange kan vi få på grunnsirkel» uten hensyn til hva slags folk det dreier seg om. Uskolerte arbeidere er bra. Når det gjelder intellektuelle revisjonister, folk med store personlige feil osv. så er det gærent å trekke dem med, fordi det trekker krefter vekk fra de folka vi virkelig vil ha inn i partiet. Å satse på dem betyr å prioritere kampanja feil, det betyr at resultatene blir dårlige. Det riktige er å satse på folk vi veit er pålitelige revolusjonære som støtter oss, som vil kjempe hardt, studere, følge disiplinen og drive massearbeid, blant dem først på arbeidere, dessuten på uskolerte, men ærlige og friske arbeidere.

— *Hva sier vi til kamerater vi vil ha inn i partiet?*

Noen kamerater søker på eget initiativ medlemskap i partiet. Erfaring viser at det store flertallet av dem er svært verdifulle kamerater som *bør* inn. Mange andre går vi til sjøl for å be dem søke medlemskap. Her skal vi gå gjennom hva det er viktig å si til dem. (Vi *bør* diskutere de samme sakene med kameratene som søker på eget initiativ.

— *Avtal å snakke grundig med dem, ta god tid.* Bli enig om å dra hjem til dem en kveld eller snakke med dem et annet sted. Det er en fordel om hele kvelden er fri. Det kan gjerne være med flere kamerater, fortrinnsvis minst en som den vi vil verve kjenner godt og har tillit til.

— *Appeler til kameratens klassestandpunkt, til pliktfølelsen overfor arbeiderklassen og revolusjonen.* «Kamerat. Du veit at sosialismen og revolusjonen er nødvendig. Du veit at imperialismen skal styrtes i grava. Syns du ikke sjøl at det er din plikt å kjempe for det?» — Vi har gode erfaringer med å ta opp samme type argumenter som i begynnelsen av denne apellen: faren for krig, nødvendigheten av å

styrke partiet overfor det, nødvendigheten av å styrke partiet overfor sosialdemokratiet og revisjonismen, å komme inn på alle arbeidsplasser, å lage ei dagsavis osv. «Kamerat: du sympatiserer med AKP(m-l). Du er for partiets politikk og glad for at det går fram. Men samtidig veit du at AKP(m-l) er et nokså lite parti og oppgavene vokser og vokser. Vi har for få kjempere, for få hjerner og hender. Vil du ta ansvaret for å la sakene ligge ugjort? Hvem skal fylle opp i rekkene om ikke du gjør det? «Vi har bare gode erfaringer med å gå hardt på politisk framskredne sympatisører og forklare for dem deres egne tunge ansvar dersom de blir stående utafor. Allment er sympatisørene våre kraftig engasjert av den kommunistiske politikken vår, de føler sterkt nødvendigheten av at proletariatet styrker sin kamp, de gleder seg og føler det som personlige seire når partiet vinner framganger. Derfor er det ikke vanskelig å få dem til å skjønne at *de sjøl* har plikt til å slutte seg til rekkene om den marxist-leninistiske politikken skal vinne framgang.

Når det gjelder industriarbeidere, er det viktig å understreke overfor dem at partiet har mange arbeidere og gjør framganger i industrien, men det er spesielt viktig å styrke røttene i proletariatet og styrke partiets klassekarakter. «Hvem skal være med på det om ikke du, kamerat?»

— «*Er det farlig å bli medlem?*» Dette er noen spørsmål vi får: «Jamen kan jeg ikke risikere å få sparken?» — «Hva hvis det blir fascisme: kommunistene kan bli torturert og hengt? Hva hvis sosial-imperialismen kommer: jeg er ikke modig nok til å jobbe under jorda, til å bli partisan...»

Vi svarer rett ut på det at sjølsagt er det farlig å melde seg inn i partiet vårt, det kan føre til forfølgelse, fengsel, tortur, død.

Vi lever i ei farlig tid der forferdelige ting skjer. De som har skylda for det er ikke arbeiderklassen og AKP(m-l), men imperialistene og kapitalistene. Og tida vil fortsette å være farlig, forferdelige ting vil fortsatt skje, inntil verdens arbeidende og undertrykte folk styrter imperialismen og for alltid legger kapitalismen i grava. Det kan bare skje gjennom voldsomme, blodige kamper.

Hvem skal delta i disse kampene? «Mener du virkelig, kamerat, at de som skal kjempe og utsette seg for fare for å legge kapitalismen og imperialismen i grava *ikke* skal være deg? Skal det være folka i andre land, skal det være neste generasjon, eller skal det være *andre* norske arbeidsfolk enn deg som kjemper og utsetter seg for dødsfare i denne kampen?»

Det *farligste* for det arbeidende folket i Norge er dersom *ingen* kjemper. Den eneste *sikkerheten* for det arbeidende folket i landet vårt ligger i at mot et angrep bygges det opp en folkehær, det føres folkekrig, og den eneste *politiske* krafta som kan lede kamp under alle slags forhold er *vårt kommunistiske parti*. Det betyr at *noen* må utsette seg

sjøl for *større* personlig fare for å sikre *hele* det arbeidende folkets interesser, det må være kommunistene og de revolusjonære. «Kamerat: Vil du kripe i skjul og overlate den største faren og de største ofrene til andre?»

«Vi veit vi skal dø, det er sikkert og det kan vi ikke gjøre noe med. Det vi sjøl kan bestemme, er åssen vi lever i mellomtida. Ved å gjemme seg og bukke nakken kan vi *kanskje* leve til vi er 80 år (skjønt under kapitalismen er det også ofte de «upolitiske» og de «uskyldige» som får dø, som de tyske jødene, som sivilbefolkninga nazistene drepte i det okkuperte Europa, USA i Vietnam, Sovjet i Angola osv.). Men er det sånn du vil leve? Hva er best: å leve oppreist, å kjempe for det du trur på, som Nordal Grieg, som Wiggo Hansteen, som de 3 marxist-leninistene blant de 5 som blei myrda i Spania i fjor? Eller å leve på knærne, å gjemme seg som et kryp under en stein, og svare på hardere undertrykkelse ved å bukke seg dypere? Hvordan vil du sjøl føle det, dersom du ser revolusjonære og kommunister blir torturert og hengt, og du veit du sjøl går fri *fordi du ikke våget å kjempe*? Hva er viktigst: *åssen* du bruker livet ditt eller *hvor lenge* du lever?»

Våre sympatisører er prinsippfaste og offervillige. Vår erfaring er at ved å legge spørsmålet om den personlige risikoen åpent fram for dem på denne måten appellerer vi til deres beste egenskaper og styrker deres vilje til å kjempe for arbeiderklassens sak.

«*Må jeg jobbe hardt?*» Vi forklarer åpent at alle medlemmer må jobbe hardt, ofre mye tid, krefter, penger, studere osv. Vi forklarer at dette er den *eneste måten* arbeiderklassen kan befri seg på og spør: «Skal du ta på deg denne børa eller skal andre gjøre det?»

«*Må jeg forandre livet mitt?*» Vi forklarer at de som går inn i partiet vier livet sitt til arbeiderklassen og til revolusjonen. Det går først.

Det noen kamerater trur, som *ikke* er riktig, er at vi vil at medlemmene skal bryte bånd til arbeidskamerater, venner og familie osv. Dette er *ikke* riktig, vi er *for* at medlemmene opprettholder sånne bånd, for det er bare gjennom sånne bånd at partiet *virkelig* kan bli et sterkt redskap for arbeiderklassen. Det forklarer vi også.

«*Jeg er ikke flink nok, jeg er for dum, jeg kan ikke nok. AKP(m-l)-medlemmene er så mye dyktigere enn jeg.*» Vi forklarer at dette er gærent. Ingen medlemmer av AKP(m-l) var «veldig dyktige» til å begynne med. Alle lærer, vi hjelper hverandre, vi studerer og jobber hardt. Dersom vi gjør det så blir vi alle sammen dyktige revolusjonære kjempere med tida. Borgerskapet prøver å holde arbeiderklassen nede ved å spre ideer om at «arbeidsfolk er dumme». Din oppgave er ikke å bite på sånt borgerlig vrøvl. Du kan hvis du vil.

Gå gjennom vedtektene. Det er helt nødvendig å ta vedtektene punkt for punkt og spesielt forklare

hva den *demokratiske sentralismen* innebærer, og spørre: «Er du villig til å underordne deg demokratisk-sentralistisk disiplin? Er du villig til å følge disse vedtektene?»

Om kameraten svarer ja og ellers ikke har grove politiske eller personlige feil, så er hun klar til å gå inn.

Forklar at det kan dukke opp vansker og feil i partiet. Mange nye kamerater har overdrevne ideer om at alt fungerer perfekt i partiet, at alle partimedlemmer bare gjør bra og riktige ting osv. Det er viktig å forklare på forhånd at det kan oppstå feil og vansker, at partimedlemmer har forskjellig nivå osv. Det er kamp mellom borgerlige og proletariske linjer i partiet. Å bli kommunist betyr å også forstå det, å fortsette å kjempe og jobbe også når arbeidet går trått, å ikke bli motløs fordi det dukker opp feil, men se det som en utfordring til å prøve å rette opp feila.

Verving etter «parti for vanlige folk»-metoden er ubrukelig!!! Merk dere at denne måten å verve på er stikk motsatt av den som den revisjonistiske beretninga fra partilandsmøtet i 73 gikk inn for. I følge dens linje for et såkalt «parti for vanlige folk» skulle vi si til nye kamerater at det ikke var noe særlig hardt å jobbe i partiet, de kunne godt slippe partiarbeid, de behøvde ikke å studere osv. Dette skulle angivelig gjøre det lettere «å verve arbeidere». Vår erfaring var *ikke* det. Tvert imot: de mest framskredne sympatisørene — arbeidere og andre — fikk ingen skikkelig forståelse av at det var *viktig* å gå med i partiet på denne måten. Det førte ikke til rekruttering av arbeidere, derimot blei det et skalkeskjul for svake intellektuelle i partiet til å gå inn for liberalisering og allmen «slappis». Vi veit også at der ei slik linje har ført til at arbeidere har slutta seg til kommunistene, der kom det også inn mange dårlige og revisjonistiske elementer, og mange ærlige arbeidere og andre gikk ut igjen fordi de var verva på falske premisser.

En særskilt farlig følge av linja «parti for vanlige folk» er tendensen til å «forhandle» med sympatisører om å gi dem «spesialbehandling» bare de kommer med i partiet: de skal få slippe det ene og det andre, det skal gjøres unntak for dem når det gjelder partidisiplinen osv. Sânt er nettopp noe som lar råtne elementer komme inn. Samtidig betyr det at partiet *ikke* oppdrar bra kamerater men gir konsesjoner til feila deres, det er en dårlig sak som hindrer dem i å utvikle seg. Linja må være: *ingen* konsesjoner på disiplinen for å få kamerater inn: gjør det *helt klart* at de må følge disiplinen og jobbe hardt.

Linja «parti for vanlige folk» er ei revisjonistisk linje for å framstille partiet som en koseklubb og i beste fall bløffe folk med hvor lite det krever å bli med i partiet. Det er ei linje for å trekke med dovne intellektuelle og annet svakt folk. Vår kommunistiske linje for verving går ut på å stole på folk, si sannheten og appellere til det proletariske klasse-

standpunkt til sympatisørene. Det er ei linje som appellerer til de beste og samtidig virker som ei sperre for dovenpeler og annet uønska folk. Vår erfaring beviser at den kommunistiske linja gjør at partiet vokser, mens den revisjonistiske fører til stagnasjon.

Åssen går vi fram for å ta opp nye kamerater?

Her er noen foreløpige retningslinjer som bygger på erfaringene til nå. *Ta opp saka i laget.* Få fram det vi har av sympatisører og folk som er interessert, eller vi kan få interessert. Størst vekt på arbeidere. Arbeidskamerater, familie, kjenninger, aktivister i fronter (KF, SSK osv. som vi kjenner) osv. Gjerne unge folk (under 20). Få skilt ut (enten på lagsmøtet eller gjennom diskusjoner mellom de som jobber spesielt med sirkelen) folk av typen vi ikke ønsker (se foran). Sett en dyktig kamerat til å lede sirkelen, gjerne sammen med flere (om flere jobber kameratene sammen i fraksjon).

— *Gjør faste avtaler for å få folka på det første møtet.* Mange folk som ikke har vært med på sånt synes det er litt nifst. Fint om kamerater de kjenner er med dem første gang, sjøl om disse kameratene ikke blir med på sirkelen seinere. Fint med avtaler om at flere går sammen. Også fint å ta med seg sympatisørene til sirkelen seinere.

— *Aktiviser deltakerne i sirkelen.* Ettersom sirkelen utvikler seg, få fordelt, spørsmåla. Om det er flere kommunister kan en kommunist og en sympatisør forberede spørsmål sammen, gjerne med litt hjelp av lederen av sirkelen. Også svært viktig og resultatrikt å trekke med deltakerne på ekstern praktisk aktivitet: KK-salg, frontmøter osv. Dette får kameratene til å få økt sjøltillit, det gjør overgangen til medlemskap mindre, det gir oss bedre materiale å dømme på — og det er sjølsagt også en stor hjelp for laget.

— *Følg opp folka enkeltvis, ta initiativ for å få inn folk i partiet.* Gjennom felles forberedelser, praksis, gjennom å oppsøke folk hjemme utafor sirkelen eller invitere dem hjem osv. blir det mulig å følge opp hver enkelt utafor sirkelen. Kommunistene bør vurdere når de skal trekkes inn, og ikke vente til slutten av sirkelen når det er klart at en kamerat holder mål. Gå på kameraten, få henne inn mens sirkelen er i gang. Deretter bør det nye kandidatmedlemmet delta i drøftingene om ledelsen av sirkelen sammen med de andre kommunistene. *Ikke* ta opp spørsmålet om medlemskap på møte i sirkelen der det også er med folk som *ikke* skal med i partiet.

— *Sørg for å følge opp kandidatmedlemmene i partiet.* Kandidatmedlemmer bør få egne praktiske oppgaver, egen hjelp til studier osv. Dette blir sjølsagt særlig viktig etter at sirkelen er slutt. Alt for ofte får nye folk gå og slenge uten noen særegen op-

pgave ut over å stille på medlemsmøtene. Følgen kan bli at de går i frø, ramler ut igjen, og det er de gamle lagsmedlemmenes skyld. Ta hensyn til de særegne problemene de har, la dem gjerne jobbe sammen med en mer erfaren kamerat som kan gi dem råd og hjelp. OBS: Dette er ett av de områdene vi behersker alt for dårlig i partiet for tida!

— *Følg opp de som blir med i partiet* etter at grunnsirkelen er over, prøv å få dem aktivisert i KK-salg, i fronter osv. De trengs der også, dessuten vil en del av dem bli partimedlemmer seinere. Det er grov sektarisme å slippe sånne folk. Les beretninga om masselinja!

— *Det er viktig å styrke RU, NKS.*

Samtidig som vi styrker partiet er det svært viktig å styrke resten av den kommunistiske bevegelsen. Les kapitlet i beretninga om ungdomsforbunda, det forklarer viktigheten av dette og vanskene som finnes.

— *Alle lokallag bygd på distrikt bør ha RU-lag,* og det gjelder en god del arbeidsplasslag også. Det er viktig at det er satt av kamerater som kan jobbe med det.

— *Det er helt utilitelig å ikke satse på NKS på høyere skoler.* En del kamerater som ikke har skjønnt partilinja sier det er «proletarisering» å ikke bry seg en skitt om NKS på den lokale lærerskolen, ikke sette medlemmene der til å agitere i resten av byen og i praksis la det falle sammen. Så går de rundt og skryter som om de hadde gjort proletariatet en stor tjeneste.

Dette er å snu partiets politikk på hue. Det disse kameratene gjør er å gjøre Martin Gunnar Knutsen, DNA-toppen og LIBERTAS en tjeneste. Det er å overlate studentene til Høyre og SV. Partiet trenger intellektuelle, vi trenger studenter. Vi vil ikke ha dem inn i partiet, derfor har vi NKS. Å nedlegge NKS er å slå mot partiet og proletariatet og hjelpe klassefienden. Alle lokallag som har et naturlig grunnlag for NKS må føle en forpliktelse til å sikre at det bygges opp og blir sterkt, noe annet er svik mot partilinja.

— *Bygg ut frontene, bedre frontpolitikk!*

Dette er jævlig viktig nå for hele arbeiderklassens kamp og for partiets kamp mot revisjonismen og sosialdemokratismen.

På både lang og kort sikt er det dessuten veldig viktig for å sikre at partiet fortsetter å vokse raskt.

Les beretningas avsnitt om masselinja!

KAMERATER: STYRK PROLETARIATETS PARTI, STYRK AKP(m-l)!

UT OG VERV MANGE KOMMUNISTISKE ARBEIDERE OG ANDRE KOMMUNISTER — FRAM TIL SEIER I DEN NYE VERVEKAMPANJEN!

Arbeidsutvalget.

SJØLKRIKK OM HOVUDMOTSEIINGA I NOREG. OG MEIR OM BØNDANE.

Underteikna hadde ein artikkel i TF for mai, der eg kom med ei grunngjeving for at hovudmotseiinga skulle stillast omlag som i -73-programmet (med unntak av at monopolkapitalen ikkje skulle skillast ut som eiga klasse.) Etter fleire drøftingar i avdelinga mi og med kameratar elles, gjennom det ordsiftet som er ført her i bladet og studier i m-l-m, har eg kome til at artikkelen min inneheld fleire feil.

Den viktigaste feilen er at den representerer eit avvik når det gjeld metoden for å finne ut kva som er hovudmotseiinga i samfunnet. Min metode var å undersøke samfunnet for å sjå kva klasser det var som objektivt hadde interesse av revolusjonen, og kven som var mot han. Dette var den viktigaste grunngjevinga eg ga, og den bryt heilt med den marxist-leninistiske metoden for å finne kva for ei motseiing som er hovudmotseiinga: finne den motseiinga som rår over og verkar inn på eksistensen og utviklinga av alle andre motseiingar i samfunnet.

Ved å nytte denne metoden, og studere Mao «Om motsigelsen» og eindel andre verk av klassikarane, så er eg no heilt samd i SK sitt vedtak om hovudmotseiinga, slik det vart lagt fram av H.G. her i bladet.

Den metoden eg først nytta for å finne hovudmotseiinga var å prøve å dele heile samfunnet i to lutar — at det ikkje vart ei motseiing mellom to «polar» der det rådde både kamp og einskap, men istaden ei skilleline på tvers mellom «godt og vondt». Hovudfeilen viser manglande studier og forståing av marxismen-leninismen, og i praksisen åpner slike liner for gode revisjonistiske

borgarskapet på ei side, arbeidande småborgarskapet i eit motsetnadstilhøve til borgarskapet som på mange vis er likt og borgarskapet.

feil: Å stille hovudmotseiinga slik vil måtte føre til revisjonistiske avvik med omsyn til revolusjonen sin karakter, proletardiktaturet osv.

Vidare er eg dels samd med kameratar som har sagt at eg i artikkelen blandar saman allianse-spørsmålet med hovudmotseiinga. Men eg meiner denne feilen først og fremst er ein konsekvens av feilen i metode, fordi eg framleis meiner at klassealliansen med det arbeidande småborgarskapet på landsbygda bare er ein del (og ikkje heile) allianse-grunnlaget for proletariatet. Alliansen til arbeidande bønder og fiskarar er den viktigaste klassealliansen for proletariatet, men og store deler av småborgerskapet elles kan og bør partiet prøve å vinne for revolusjonen, som intellektuelle t.d. lærarar, som sjukepleiarar og andre innafør helse/sosial, som studentar og elevar osv. osv...

Endeleg er eg heilt samd i at artikkelen min la einsidig vekt på kva trekk som er like i proletariatet og det arbeidande småborgarskapet si stode, og ikkje trekte fram og vurderte grundig skilnadene mellom desse klassene. Dette representerer etter mi meining ein empiristisk feil — eg

Oddleif seier i artikkelen sin: «... blandar i ei molje de underordna motseiingane mellom borgar og småborgar, mellom og småborgar. Det smotseiinga mellom prolet og borgar.» Som eg alt har eika på meiner eg einskapen mellom proletariatet og det arbeidande småborgarskapet er viktigare enn motsetnadene mellom desse klassene. Derfor inneber ikkje synet mitt ei utvisking av det som skil desse klassene, men berre den slutninga at desse motsetnadene er underordna i høve til hovudmotseiinga i samfunnet, dvs at likskapen mellom proletariatet sitt tilhøve til borgarskapet og bonder/fiskarar sitt tilsvarande tilhøve er viktigare enn motsetnaden mellom desse klassene

brukar ikkje marxist-leninistiske kriterier for å avgjere spørsmålet, men istaden nøyer eg meg med eindel ytre trekk, som er viktige nok, men som sjølsagt ikkje er ein vitskapleg måte å analysere på.

Oddleif skyt over målet!

Så til kamerat Oddleif sitt svar på min artikkel. Deler av Oddleif sin artikkel er kritisert av andre kameratar, så eg skal nøye meg med å ta opp nokre få punkt. Oddleif sin viktigaste kritikk av meg er at eg «glattar ut og og sløkkjer klassekampen på landsbygda». Eg er samd med Oddleif i at det finns slike tendenser i innlegget, særleg på å ikkje skilje mellom små- og mellombønder. Men samstundes meiner eg Oddleif sin kritikk skyt langt over målet, og at han dels forvrenger mine stand-

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

punkt. Føremålet med artikkelen var nemleg ikkje å skrive om klassetilhøva på landsbygda, men derimot å skildre stoda for dei lågaste klassene på landsbygda i høve til proletariatet. Om Oddleif les artikkelen min ein gong til, vil han finne fylgjande: «Dei (det arbeidande småborgarskapet) har skarpe motseiingar til storbøndene, til bondemonopola og til klassestaten...» Dette er etter mi meining nokre av dei som står som små og mellombøndene sine verste fiendar, i tillegg skulle nok bankane si rolle vore nemt. At dette skulle vere å «sløkkje ut klassekampen på landsbygda», må Oddleif grunngje nærare!

Oddleif hevdar vidare at når eg trekk fram at arbeidande bønder

og fiskarar sin råderett over produksjonsmiddel ofte er ei formalsak fordi andre kontrollerer desse prod.midla, så er dette ei «idealisering av småbonden». Også her er eg usamd med kameraten. Dette er ei viktig sak, det inneber ikkje at dei er «nesten proletar» som Oddleif skriv, men at dei på eit viktig omkvern står i ei stode mot utbytarklassa som er mykje lik proletarens. Å late att auga for eit slikt objektivt faktum, slik eg har inntrykk Oddleif gjer, vil vere å fjerna seg langt frå ei vitskapleg, marxist-leninistisk klasseanalyse.

Den siste innvendinga eg skal ta opp ansynes Oddleif, er den måten han brukar klassikarane på. Hovedinntrykket mitt er at han ikkje nyttar klassikarane til å undersøke spørsmåla, sjå grundig

på i kva slags stode ting vart skrivne, kva slags spørsmål polemikken gjeld osv. Tvertom riv han laus sitat frå samanhengen sin, og nyttar dei på feilaktig vis. M.a. siterer han i artikkelen sin konsekvent avsnitt som omhandlar synet på dei mellomstore bøndene. Såleis skriv han etter å ha raljert endel over mi framlegging av tendensane til formell råderett over produksjonsmidla: «Slik legg Stalin fram leninismen sitt syn på dette tilhøvet: «Deretter kjem han med eit lengre sitat av Stalin som ikkje tar opp dette tilhøvet, men som gir eit riss av korleis mellombøndene konkret står i ei vaklande mellomstilling. Dette er eg heilt samd i, og mye av det same kan seiast (og er sagt) også ansynes småbøndene. Poenget er bare at dette var på sida i høve til motseiinga mellom oss, kamerat Oddleif!

JON

Kritikk av handlingsprogrammet: VIKTIGE SMÅBONDEKRAV ER »GLØYMT»

Punktet «Kamp mot utsugning av småbønder og fiskarar» i Utkastet til handlingsprogram, lir etter mitt syn av ein alvorleg feil. Nemleg at dei viktigaste krava til småbøndene er «gløymde»! Det gjeld høgare prisar på jordbruksprodukta. Det er også fleire manglar med punktet.

Innleiingsvis blir den kapitalistiske utsugninga av småbøndene skildra, med auka gjeldsbyrde, nedleggjing av bruk, proletarisering osv. Men kvifor er det slik?

For småbøndene ter problemet seg på denne måten: Prisane elles

i samfunnet stig på alle område. Det gjeld både varer dei må kjøpe for å halda liv i familien, og driftsmiddel til bruket. Men prisane på varene dei leverer (kjøtt, mjølk, grønnsaker o.l.) stig på ingen måte like raskt. Difor blir kåra deira stadig forverra.

For små/mellombøndene finst det difor to utveggar: leggja om drifta, rasjonalisera og investera. Med det føl auka gjeldsbyrde og meir slit. Eller rett og slett gje opp og finna seg anna arbeid.

Kravet om høgare prisar er difor det viktigaste kravet for småbøndene i dag (jfr. Hitra).

Det er dette ein fyrst og fremst kan mobilisera bøndene til kamp på. Difor må det sjølv sagt med i AKPs handlingsprogram. Eit viktig underordna krav er mot den sterke prisstiging på jordbruksreiskaper. Likeins må ein krevja at bøndene får ein større del av utsalprisen, og at mindre hamnar i lommene på jordbruksorganisasjonane.

Både frå DNA/LO og SV-hald kjem det innvendingar mot større prisar til bøndene.

DNA/LO set konsekvent bønder og arbeidarar opp mot kvarandre, då dei hevdar at meir

til bøndene til føra til prisstigning på matvarer og mindre til arbeidarene. Samstundes køyrer dei ut demagogi på at pristillegg til bøndene fyrst og fremst kjem storbøndene til gode osv.

Frå krinsar innan SV/SP (m.a. Berge) er det og motstand mot pristillegg til bøndene. Argumentasjonen her er at t.d. høgare prisar på mjølk medfører at kornbøndene går over til mjølk, som igjen fører til overproduksjon og vil råka småbøndene.

Her må partiet ha klare linjer.

a. Me går inn for høgare prisar på jordbruksvarer til bøndene. Desse må regulerast slik at dei særleg kjem småbøndene til gode (kvoteregulering).

b. Dette bør ikkje føre til auka matvareprisar. Krav om høgare statssubsidiar som hindrar matvareprisstigning, samstundes som me må setja søkelyset på den store skilnaden mellom det jordbruksproduktet som kostar i utsal og det bonden får.

c. Dersom tillegg til bøndene likevel fører til prisauke, støttar me småbøndene og krev samstundes større tillegg til arbeidarene ved tariffoppgjera.

Eg oppfordrar andre til å koma med sine synspunkt på desse spørsmåla.

Småbrukar

HOVEDTENDENSEN I VERDEN: KRIG

I landsmøteforberedelsene står spørsmålet om hovedmotsigelsen sentralt. Mao påleggjer oss å «konsentrere alle krefter om å finne hovedmotsigelsen». I mine anstrengelser har jeg foreløpig kommet til at utkast til prinsipp- og handlingsprogram har alvorlige feil og mangler på spørsmålet.

Jeg slutter meg til formuleringa om hovedmotsigelsen i verden slik den står på s.9 i Utkast til p.progr: «(hovedmotsigelsen)...er motseiinga mellom dei underkua folka og nasjonane i verda og imperialismen og sosialimperialismen». Men når det gjelder spørsmålet om hva som er hovedsida og hovedfienden er jeg uenig med programmet.

HOVEDTENDENSEN I VERDEN ER KRIG IKKE REVOLUSJON

Slik jeg oppfatter det må hovedsida være det samme som hovedtendensen. På s.12 i p.progr. heter det: «Den andre tendensen er framgang og de stadig betre vilkåra for revolu-

sjon. Det er denne tendensen som er hovedtendensen i verda i dag.» Videre heter det at både faktorene for krig og revolusjon øker, og sjøl om det ikke sies at faktorene for revolusjon øker mest, så må det oppfattes slik utifra den nevnte hovedtendensen.

Mot dette vil jeg hevde at faktorene for krig øker mest. Vi lever i ei førkrigstid. Rivaliseringa og krigsforberedelsene til de to supermaktene bare øker i intensitet og omfang. Vi veit at enten fører krigen til revolusjon — eller så forhindrer revolusjonen krigen. Ved å studere forholda i verden, og spesielt i de to supermaktene, mener jeg at det realistiske er at krigen kommer før revolusjonen.

Jeg vil derfor hevde at hovedtendensen i verden i dag er den økende rivaliseringa og kampen om hegemoniet mellom USA og Sovjet som uvilkårlig vil føre til en tredje verdenskrig.

SOVJET ER HOVEDFIENDEN TIL VERDENS FOLK.

På s.6 i Utkast til handl. progr.

APA og KKP gikk foran i kampen mot Krustsjøvs revisjonistiske linje med å kvæde frigjøringskampen under parolen: «En liten gnist kan tenne en verdensbrann».

heter det om USA-imperialismen og sosialimperialismen at «...dei er hovudfiende til folka i verda». Her stilles altså begge supermaktene likt. I utkastet til prins.progr. finner jeg ikke en liknende formulering, men heller

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

ingen som peker ut den ene supermakta som hovedfiende. Begge dokumentene har med en formulering om at Sovjet er den mest sannsynlige krigsutløseren.

Mao sier til spørsmålet om likevekt mellom de to sidene i en motsigelse: «I blant ser de ut til å være i likevekt. Men dette er bare midlertidig og relativt, mens ujevnheten er grunnleggende» (Store hvite, s.83)

Da historia lærer oss at det alltid er de unge oppadstigende imperialismaktene som kjennetegnes av en spesiell aggressivitet, mener jeg at begge programma må peke ut Sovjet som hovedfienden.

KRIGSTRUSELEN ENDRER HOVEDMOTSIGELSEN I NORGE

Hovedtendensen i verden er krig. Dette gjelder også for Norge; supermaktene truer Norge, vi ligger i skuddfeltet mellom dem. Spørsmålet om hovedmotsigelsen i Norge må ses i lys av dette. Hovedmotsigelsen i Norge vil påvirkes av hovedmotsigelsen i verden. Jeg har hevdet at krigen og en okkupasjon av Norge vil komme før revolusjonen. Derfor må hovedmotsigelsen bli en annen enn den Halvard Gråtopp slår fast i artikkelserien sin i KK (altså mellom borgerskapet og proletariatet).

Jeg vil hevde at hovedmotsigelsen i Norge i dag går mellom monopolkapitalen og det arbeidende folket. I kampen mot supermaktene og krigen er det bare monopolkapitalen som objektivt står i motsetning til proletariatets interesser. Ved et angrep og okkupasjon av Norge vil alle andre klasser og skikt bli undertrykt.

Å stille hovedmotsigelsen slik

jeg har gjort her reiser en rekke nye sentrale spørsmål. (bl.a. etappe-teorien, mon.kap. som egen klasse osv). Disse får jeg heller komme tilbake til.

Kristian

HOVEDTENDENSEN I VERDEN: REVOLUSJON. KRISTIAN ÅPNER FOR KRUSTSJOV-POLITIKK

Jeg er uenig med deg, kamerat, når du hevder at krigsforberedelsene er hovedtendensen i verden idag. Og jeg mener at et slikt standpunkt får endel farlige konsekvenser.

Først mener jeg at du gjør to feil i utgangspunktet: Å finne hovedtendensen er det samme som å finne ut hvilke faktorer som øker mest, sier du. Se på hva Mao gjorde da han satte fram 20.mai-erklæringa. Han analyserte de undertrykte nasjonenes kamp mot USA-imperialismen, forholdet mellom de sosialistiske landa og frigjøringskampen i den 3.verden, kampen til proletariatet i USA sjøl, og den revolusjonære kampen til proletariatet i Europa og andre land. På grunnlag av ei slik analyse av alle de grunnleggende motsigelsene i verden slo Mao fast at hovedtendensen i verden idag er revolusjon.

For det andre gjør du feil i at du ikke analyserer konkret men gjør spørsmålet til en sjonglering med begreper. Etter siste verdenskrig hadde vi ei fase med midlertidig stabilisering av imperialismen (gjenoppbygginga,

Med visshet om at mulighetene for revisjonistisk slagg i mine analyser er store, har jeg på oppfordring fra mitt eget lag blitt bedt om å stille disse spørsmål til diskusjon ved hjelp av TF.

ikke så djuptgående kriser som vi ser nå) og imperialismen vant nye posisjoner (konsolidering av USA som supermakt, kontrarevolusjonens seier i Sovjet). I 60- og 70-åra er denne fasen med midlertidig stabilisering bryti, den allmene krise i imperialismen skjerpes kraftig. *Spørsmålet er: Har vi ei utvikling med stabilisering av imperialismen i verden, vinner imperialismen og supermaktene stadig framgang i å få nye posisjoner og å undertrykke verdens folk — eller er tendensen at imperialismen svekkes og folkenes kamp for frigjøring og revolusjon stadig vinner i styrke?*

Etter 1970 har de undertrykte nasjonene og den revolusjonære kampen vinni framganger som ytterligere bekrefter den viktige 20.mai erklæringa (Vietnam, Kampuchea, Afrika, palestinerne...) er fullstendig riktig.

Dessuten sier prinsippet: «Dersom imperialistane vågar å slippe laus ein tredje imperialistisk verds-krig, vil proletariatet og folket utan tvil reise seg og svare med revolusjonær krig.» Det finns

mange historiske eksempler på at dette er en objektiv lov.

Tendensen i synet ditt mener jeg er at vi må gå imot frigjøring i den tredje verden fordi det øker faktorene for krig. Det minner betenkelig på Kruttsjovs «En liten gnist kan tenne en verdensbrann».

Jeg mener du skal svare og gi en konkret begrunnelse for hvorfor du mener 20.mai erklæringa til Mao ikke holder vann lenger.

USA OG SOVJET ER HOVED-FIENDEN FOR VERDENS FOLK

Igjen synes jeg du er dogmatisk og henviser til «historia lærer oss»-argumenter hvor det er nødvendig med ei konkret analyse.

For det første er det viktig å slå fast at supermaktsbegrepet er et leninistisk og vitenskapelig begrep som går på hvilke imperialistmakter som er førende i kampen om verdenshegemoniet — at det ikke kan reduseres til et spørsmål om hvem som er verst.

For det andre viser verdenssituasjonen konkret at du tar feil. Her kan jeg nevne stikkord som: Kontrollen over det viktige Vest-Europa, ubestridt ledende i NATO, opprustninga i Korea, Fillipinene, grepet på Japan, Israel, solide bruhuer i Afrika, kontrollen over Latin-Amerika. Videre: de kapitalistiske krisene ryster Sovjet minst like hardt som USA. Videre: Enda er den revolusjonære bevegelsen og kampen innfor USA svak.

Dette betyr *ikke* at vi ikke ser de klare forskjellene på den nedadgående USA og det oppadstigende Sovjet. Prinsippprogrammet er heilt klart på dette punktet, — du har rett i at det rår ujevnheter og ikke likevekt i kampen mellom USA og Sovjet.

Men konsekvensen av synet ditt er at vi må tone ned kampen mot USA-imperialismen, åpne for allianse med den 2.rangs imperialistmakta USA mot hoved-

fienden Sovjet! Etter min mening ei livsfarlig linje for det norske proletariatet.

KRIGSTRUSELEN SKJERPER MOTSIGELSEN MELLOM DET NORSKE BORGERSKAPET OG PROLETARIATET.

Krigstruselen endrer hovedmotsigelsen i Norge, sier du. Du legger fram bare ett argument for dette: At det bare er monopolkapitalen som vil forråde nasjonen, og at resten av borgerskapet sammen med småborgerskapet og proletariatet vil forsvare nasjonen og sloss for nasjonal frigjøring. For at proletariatets interesser er nasjonal frigjøring kan ingen så tvil om.

For det første er dette synet et brudd med marxist-leninistenes syn på det nasjonale spørsmålet: At borgerskapet under imperialismen er unasjonalt og forrædere av nasjonen. Prinsippprogrammet er heilt klart her. Du sier ikke om du er uenig i dette prinsipielle synet, eller om du bare mener at det ikke gjelder for Norge. Uansett må du begrunne et slikt syn teoretisk og med konkrete argumenter, for det er et klart brudd med synet som ML-bevegelsen i Norge alltid har hatt på dette spørsmålet.

For det andre er dette synet i strid med erfaringene fra siste krig hvor det var borgerskapet som klasse — og aldeles ikke bare monopolkapitalen som forrædde landet, profiterte på krigen og undertrykte det arbeidende folkets kamp. Valen gir god dekning for dette i boka si. («De tjente på krigen.»)

For det tredje går du lett utenom nødvendige og konkrete spørsmål som: Hvordan virker den stadig skarpere krisa i imperialismen inn på klassekampen i Norge. Rivaliseringa mellom USA og Sovjet og opprustninga militært — assen virker den inn

på kampen mellom proletariatet og borgerskapet i Norge? Framgangen til den revolusjonære bevegelsen verden over — og særlig seirene som de undertrykte nasjonene vinner — assen virker det inn på klassekreftene i Norge? *Bare slik* — gjennom ei konkret analyse — kan vi finne ut hvordan verdenssituasjonen og krigsforberedelsene virker inn på klassekampen i Norge.

Jeg mener at prinsippprogrammet er grundig på å vise at skjerpinga av den almenne krisa i imperialismen, opprustninga innfor NATO, tilbakeslaga for USA, de store seirene i folkekrigen som peker ut veien framover for også det norske proletariatet — at alt dette øker borgerskapets undertrykking av den norske arbeiderklassen og øker arbeiderklassens motstand og kampkraft. Slik *skjerper* utviklinga i verden den viktigste motsigelsen i Norge: Mellom proletariatet og borgerskapet. Jeg kan ikke se ett argument for at en annen motsigelse skulle bli hovedmotsigelsen i ei førkrigstid som nå.

Konsekvensen av synet ditt er kort og greitt at vi idag (og under en okkupaasjon) må bygge en front fra AKP(m-l) og kjerneproletariatet til Gustav A.Ring og heile det ikke-monopolistiske borgerskapet mot supermaktene og krigstruselen.

Jeg syns du legger fram åpne høyrelinjer på alle disse spørsmåla, kamerat Kristian. I synet på hovedmotsigelsen i Norge og det nasjonale spørsmålet, og i synet på hovedtendensen i verden faller du langt på vei sammen med Moskva-revisjonistene. Les om KKP's kamp mot disse linjene i «Den store polemikken» og kom tilbake med et svar i TF.

Pjotr.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

STUDER KLASSIKERNE, KAMERATER.

Gråtopp svarer Lille Lotte og de andre lærerne.

I august-nummeret av TF hevder Lille Lotte at jeg ser på lærerne «med en elevs øyne». Det har jeg ingenting i mot. Jeg har ennå mye å lære.

Hun sier videre at «Det er grunn til å kritisere Hallvard Gråtopp som tror han kjenner denne materien bedre enn lærerne sjøl.» Her må jeg protestere. Noe sånt har jeg aldri gitt uttrykk for. Det jeg har gjort er å bruke det lille jeg har tilegna meg av de marxist-leninistiske klassikernes standpunkt og metode på ei gruppe som det er viktig for partiet å analysere. Jeg er den første til å innrømme at mine personlige studier av lærernes kår er mangelfulle. På den andre sida kjenner jeg mange lærere og andre i liknende situasjon, som har gitt meg en del indirekte kunnskaper om lærerne. Men etter Lille Lottes utsagn skulle bare lærerne ha rett til å uttale seg om deres klassemessige situasjon. Det er et teori-fiendtlig standpunkt. Lille Lottes feil er nettopp at hun ser på lærerne med lærernes egne øyne og ikke med proletariatets.

Hva sier klassikerne?

I Røde Fane nr. 3 siterer jeg Lenin der han uttrykkelig nevner lærerne sammen med andre småborgerlige intellektuelle. Han stiller dem i motsetning til proletariatet og forklarer at deres klassestandpunkt er småborgerlig. Jeg kan også vise til Lenins berømte brosjyre «Ett

skritt fram og to tilbake» hvor han harselerer over opportunisten Martov og hans bekymring for «professorer og høyskolestudenter». Lenin sier: «Ingen vil våge å nekte for at intelligentsiaen som et spesielt slikt i det moderne kapitalistiske samfunnet, karakteriseres i det store og det hele nettopp ved individualisme og manglende evne til disiplin og organisasjon (jfr. f.eks. Kautskys velkjente artikler om intelligentsiaen). Dette er tilfeldigvis et trekk som ufordelaktig skiller dette sosiale sjiktet fra proletariatet. Det er en av grunnene til den veikheten og ustabiliteten til de intellektuelle, som proletariatet så ofte merker. Dette trekket ved intelligentsiaen er intimt knytta til deres vanlige livstil, måten å tjene penger på, som på svært mange måter tilsvarende den småborgerlige måten å leve på (arbeide isolert, eller i veldig små grupper osv.)» (Lenin, Coll. Works 7, s.269)

Legg merke til at Lenin snakker om de intellektuelle som et spesielt slikt som tilsvarende småborgerskapet.

I mine artikler har jeg neppe fått fram begge disse sidene godt nok, dvs. både at de intellektuelle tilsvarende småborgerskapet og at det er et eget slikt. I marxismens navn må vi holde fast på begge deler. Men jeg er motstander av å snakke om store samfunnsmessige «mellomlag» eller slikt som ikke har noen klassekarakter. Mao sier svært riktig at

«I klassesamfunnet står hvert enkelt menneske i en bestemt klassemessig stilling, og det finnes ikke en eneste tanke som ikke har klassestempel.» (Om praksis.)

Hvis vi tok ideen om «mellomlag» til følge, ville vi godta et teoretisk «gjøkegg». Plutselig ville vi ha kanskje to hundretusen folk uten noen bestemt klassemessig stilling. Dette ville være langt på vei inn i amerikansk lagdelingssosiologi. Derfor må vi holde fast på at vi mest mulig nøyaktig skal bestemme den klassen de ulike sjiktene tilhører, etter hva som er hovedsida ved dem.

Lille Lottes argumenter

«HG kjenner ikke de metodene som brukes i skolen i dag». Kar du, kamerat LL, peke på noe punkt der jeg virkelig bommer, dersom en ser bort fra den litt flåsete bemerkninga fra min side om å gå «gjennom pensum for femtende gang»? Sier jeg ikke at dere lærere får stramme direktiver og pensumplaner? Sier jeg ikke at staten rasjonaliserer skolen? Det jeg hevder er at dere på tross av dette fortsatt har mye av den intellektuelles sjølendighet, og at dere står langt fra en proletarisk situasjon.

«Han sier at vi har intellektuell utbytte av rutinearbeidet (hjemmearbeidet)». Dette bygger på en åpenbar misforståelse. Når jeg snakka om at lærerne har arbeid med seg heim, så mente jeg

ikke i bokstavlig forstand oppgaverettinga. Jeg mente at lærerne også utover jobben forbereder seg intellektuelt på de videre oppgavene. Jobben er ikke slutt når arbeidstida er slutt. Sett at du som lærer i samfunnsfag skulle ha en time om arbeiderbevegelsen i mellomkrigstida. Ville du da bare møte opp på skolen og lese høyt fra læreboka? Eller ville du drive intellektuelt arbeid for å gi elevene motvekt til det som står i boka? Sjøløst det siste. Men det er jo det motsatte av rutinemessig arbeid. Det er intellektuelt arbeid, og det skiller seg kraftig fra lønsslaveriet til proletariatet. Sjøl om læreren ikke er politisk bevisst, vil det stadig oppstå situasjoner der det intellektuelle for- og etterarbeidet er helt nødvendig for i det hele tatt å få forklart hva som ligger bak virkelighetsfjerne formuleringer i lærebøkene. (Når Lille Lotte avviser at det går an å gå gjennom pensum for femtende gang i skolen i dag, leverer hun uten å

vite det, ypperlig ammunisjon til mitt artilleri. Det viser jo nettopp at lærejobben er langt mer intellektuelt krevende enn LL vil vedstå seg.)

«Videre tillegger han læreren skolelederens oppgaver.»

Dette var et underordna punkt i min argumentasjon, men la gå. I min tid (husk jeg ser det som elev) hadde vi eksempler på at lærerådet kollektivt sparka ut elever på politisk grunnlag. Om lærerne ikke lenger har noe å si når en elev skal strykes, så må det ha skjedd nylig. I disse dager driver departementet gjennom et reaksjonært standardreglement for skolene. Jeg tviler på at ikke lærerne er tiltenkt en «sersjantrolle» i dette systemet.

«Det kreves artium for å få jobb, ei grense som sannsynligvis er satt av hensyn til alder.»

Kjære kamerat, dette var tynt. Du innser sikkert at dersom det virkelig var alderen som var det avgjørende, så kunne depar-

tementet satt 19 årsgrense og vært ferdig med det. Læreryrket krever en viss intellektuell trening, et visst nivå på begrepsbruken osv. Gudene skal vite at gymnaset ikke gir elevene noen vettug måte å handtere teori på. Men på sitt borgerlige vis, gir de den typen intellektuelle treninga som borgerskapet trenger å gi lærerne.

Til slutt, kamerat LL.

Du går i forsvarsposisjon på vegne av lærerne. Du oppfatter det tydeligvis som en blodig fornærmelse å bli plassert i småborgerskapet, og tyr derfor til reint subjektive argumenter for å «forsvare» lærerne. Slutt med det. Gå heller til klassikerne. Bruk dem eventuelt til å påvise at min argumentasjon er umarxistisk. Men ikke se så suverent bort fra alt det klassikerne har sagt om de intellektuelle, om proletariatet og om klassene i sin alminnelighet.

Kameratslig hilsen Gråtopp

ARBEIDERARISTOKRATIET TILHØRER PROLETARIATET.

Revisjonisme i programforslaget.

Hvorfor er det nødvendig å ha med et eget avsnitt i klasseanalysen om arbeideraristokratiet? Fordi det er dette sjiktet i samfunnet som er kilden til og grunnlaget for reformismen og den moderne revisjonismen. Vi gir dermed en vitenskapelig forklaring på dette.

Engels og Lenin sa at det var smuler fra ekstraprofittene som monopolkapitalen hentet fra sine imperialistiske plyndringer i koloniene osv, som arbeideraristokratiet fikk tildelt fra monopolkapitalen. Jeg tror at monopolkapitalismen har utviklet seg så langt at den i dag har råd til å bestikke arbeidere også på basis

av de svimlende ekstraprofitter den henter i hjemlandet.

Det oppstår etter min mening ette problem ifølge den klassiske forklaringa og det er spørsmålet om det er bare høyt lønna arbeidere, ansatt hos monopolborgerskapet, som tilhører arbeideraristokratiet. Hva med høyt lønna arbeidere ansatt hos småkapitalistene? Tilhører også de arbeideraristokratiet? (Jeg mener ja.) Og i tilfelle, hvorfra og hvordan skaffes pengene til bestikkelse av disse arbeidere?

Hvor stort er arbeideraristokratiet og vokser eller minsker det?

Først vil jeg ta avstand fra den påstanden som Hallvard Gråtopp fremmer i RF nr.4/75, hvor han hevder at et hvilket som helst lite privilegium pga. klasse-samarbeide eller håp om klasse-samarbeide, innebærer at vedkommende tilhører arbeideraristokratiet. Det er en meningsløs påstand som fører til at arbeideraristokratiet svulmer opp til noe ganske annet enn et tynt sjikt av arbeiderklassen.

Spørsmålet blir da: hvor stor forskjell må det til for å kalle en person for arbeideraristokrat? Jeg kan ikke gi svaret — her må det gjøres nærmere undersøkelser.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

Filip Kota skriver i boka «To linjer i verdens fagbevegelse» s.66 at borgerskapet er «interessert i å øke omfanget av arbeideraristokratiet og dette gjør de ved kunstig økning av antallet graderinger av kvalifikasjoner og arbeidskategorier, ved å skape lønnsforskjeller mellom vanlige arbeidere og spesialarbeidere og ved å gi spesialarbeidere funksjoner og stillinger der de får ansvar for en del av produksjonen og lignende.» Kota hevder også at «Arbeideraristokratiet (fortsetter å eksistere og blir større og større.»

Spørsmålet blir da: Hvordan har arbeideraristokratiet utviklet seg i Norge f.eks. fra 1945 og fram til i dag?

Hvor mye lønningene til arbeiderne er oppsplittet er et visst uttrykk for hvor sterkt eller svakt arbeiderklassen står i forhold til borgerskapet.

Borgerskapet ønsker, som Kota sier det, å øke omfanget av arbeideraristokratiet. Vårt mål må være å kjempe mot oppsplitting av lønninger i form av spesielle privilegier til enkelte arbeidere og spesielt må vi kjempe mot utysket med spesielle lønnsprivilegier og andre materielle fordeler i forbindelse med tillitsverv i fagbevegelsen.

Arbeideraristokratiet går ikke over flere klasser.

Jeg mener at det forslaget som er fremmet er et revisjonistisk forslag som ingen dekning har, etter det jeg har undersøkt, i klassikerne. Les f.eks. Lenins artikkel «Imperialismen og kløyvinga i imperialismen» og du vil finne ut at Lenin hele tida omtaler arbeideraristokratiet som «arbeidere», («i arbeiderklassen» osv.

For det andre så innebærer det, om det er slik som forslaget sier, at arbeideraristokratiet er et tynt

Trur Dimi at grensene for arbeiderklassen kan tøyes inn i redaksjonslokalene i Friheten og Arbeiderbladet, spør Gråtopp i svaret på dette innlegget.

sjikt, ikke bare av arbeiderklassen men også av småborgerskapet, borgerskapet, ja, til og med av monopolborgerskapet. Dette viser klart meningsløsheten i forslaget.

For det tredje gjør forslaget det umulig å avgrense arbeideraristokratiet på toppen, etterhvert som statsmonopolkapitalismen vokser fram og fagbevegelse, industri og stat infiltreres mer og mer i hverandre. Er Aspengren en arbeideraristokrat, så er Arve Johnsen i Statoil, Jean Michelet i Årdahl og Sunndal verk osv. arbeideraristokrater. Dette viser også meningsløsheta i forslaget.

For det fjerde så innebærer forslaget at folk som Krustsjov og Bresjnev er arbeideraristokrater.

For det femte så er det uhen-siktsmessig og uheldig fordi det gir et umiddelbart inntrykk av at folk som Aspengren og Bresjnev tilhører arbeiderklassen.

Jeg slutter meg, med tilføyelser, til Filip Kotas oppdeling

i arbeideraristokrati og fagbyråkrati som en meget hensiktsmessig og klar måte å dekke vårt behov på. (Se «To linjer i verdens fagbevegelse» s.65)

Jeg vil til slutt rette oppmerksomheten mot det faktum at arbeideraristokratiet ikke bare fjerner seg fra og forlater arbeiderklassen i politisk forstand, men også fjerner seg fra og forlater arbeiderklassen i økonomisk forstand. (Dvs. de personer som forlater arbeiderklassen i økonomisk forstand, forlater også arbeideraristokratiet.) Arbeideraristokratiet er altså en viktig rekrutteringskilde til byråkratborgerskapet.

Jeg vil påstå at det er nettopp dette Lenin mener når han i «Imperialismen og kløyvinga i sosialismen» skriver: «Det avgjørende er at det er skapt økonomiske vilkår som har gjort et lag av arbeideraristokrati modent til å gå over til borgerskapet og at dette nå har skjedd

Og denne økonomiske kjensgjerning, dette omskifte i klasse-tilhørigheta, vil få politisk form, i den ene eller andre utgaven» (Understreket av meg.)

For å si det programmatisk, så mener jeg følgende:

Arbeideraristokratiet

Arbeideraristokratiet er et tynt sjikt av privilegerte arbeidere. Det materielle grunnlaget for dette sjiktet er skapt av monopolkapitalen som pga. sine ekstraprofitter har råd til å bestikke et tynt sjikt av arbeiderklassen.

Slike folk er for det første folk som en del typer arbeidende formenn og grupper av høgt lønna fagarbeidere. Disse folkene er det opprinnelige sosiale grunnlaget for opportunismen i arbeiderklassen.

For det andre en stor del tillitsmenn i fagbevegelsen som pga. at LO og andre fagorganisasjoner er dominert av klassesamarbeidslinja oppnår og får tildelt privilegier fra borgerskapet i forskjellige former. Disse personene må fortsatt regnes til arbeiderklassen, og de spiller en aktiv politisk rolle for å sabotere klassekampen, sjøl om det finnes enkelte hederlige unntak.

For det tredje politisk aktive arbeidere inndom de reformistiske og revisjonistiske partiene som pga. sin klassesamarbeidsiver oppnår forskjellige privilegier i det kommunale, fylkesmessige og til og med statlige byråkratiet; pluss i forskjellige redaksjoner og andre organisasjoner eid og kontrollert av de reformistiske og revisjonistiske partiene.

For det fjerde arbeidere som pga. partiboka og klassesamarbeidsvilje har fått privilegier som ansatte i de kapitalistiske bedriftene som er kontrollert av DNA- og LO-ledelsen.

Arbeideraristokratiet er som helhet et korrumpert sjikt i arbeiderklassen og en viktig rekrutteringskilde til det byråkratkapitalistiske borgerskapet. Et slikt eksempel er Tor Aspengren.

Arbeideraristokratiet er ei viktig gruppe i samfunnet fordi det hjelper kapitalen med å holde kapitalismen oppe.

Arbeideraristokratiet er det sosiale grunnlaget for refor-

mismen og den moderne revisjonismen — ideologiske og politiske retningslinjer som står for borgerskapet sine interesser i arbeiderklassen.

Dimi, Hammerfest

HVEM OG HVA ER REVISJONISTISK

Gråtopp svarer Dimi

Kamerat Dimi tar opp en høyst nødvendig diskusjon, nemlig spørsmålet om arbeideraristokratiet. Vi er uenige på flere punkter, men samtidig mener jeg innlegget hans bidrar til å drive diskusjonen framover. Når kamerat Dimi imidlertid skal polemisere mot andre, i dette tilfelle undertegnede, gjør han den feilen at han ikke bringer sitater fra det han polemiserer mot.

Hva er mitt standpunkt?

Dimi skriver: «Først vil jeg ta avstand fra den påstanden som Hallvard Gråtopp fremmer i RF nr. 4/75, hvor han hevder at et hvilket som helst lite privilegium pga. klassesamarbeide eller håp om klassesamarbeide, innebærer at vedkommende tilhører arbeideraristokratiet.»

Hva var det jeg skreiv? Jo, jeg antar at Dimi viser til følgende: «Både Engels og Lenin har peika på korleis borgerskapet og imperialismen skapar eit sjikt av arbeidrarar med særlege privilegium. Det har ikkje noko med saka å gjera om desse privilegia er store eller små. Hovudsaka er at det vert skapt eit grunnlag for opportunismen, folk som er lojale andsynes kapitalen. I mange høve er det nokså få privilegium som trengst for å skapa slike folk. Nokre små føremoner som dei elles ikkje kunne ha, er mange gonger alt.

Ein litt lettare jobb, nokre øre meir enn dei andre, tryggleik i jobben, bustad.» (RF 4/75 s 22)

Her slår jeg fast at arbeideraristokratiet er et *politisk* begrep. Det kan ikke bestemmes ut fra reint økonomiske, og ikke engang ut fra i hovedsak økonomiske kriterier. Det er ikke tilstrekkelig å se på en lønnsstatistikk over arbeiderklassens inntekter, og så skulle ut, la oss si de øverste 3 eller 5 prosentene. Da ville du komme i den stillinga at det ikke finnes arbeideraristokrater i den lavtlønna industrien, mens flertallet av arbeiderne i en del bedrifter måtte bli regna til arbeideraristokratiet. På den andre sida ville du miste forskjellene i arbeidssituasjonen. Tunnelarbeidere og «rough-necks» på borerigger ville havne i et slikt «arbeideraristokrati» enda de har et arbeid som mange ikke ville gjøre for penger i det hele tatt.

Jeg mener at hvis du tar jobber i en industri der lønnsnivået er 20 kroner timen og tempoet er hardt, så blir du en arbeideraristokrat om du får et trynetillegg på 5 kroner og en lettere jobb. Det gjelder sjøl om lønnsnivået i annen industri skulle være 35 kroner på samme tid. Det som er hovedspørsmålet er at det skapes et sjikt som relativt sett har privilegier, og dermed binder seg politisk til borgerskapet for å beholde disse privilegiene.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

Sjøløst vil det være en breiere basis for slike bestikkelser i «høyt lønna» industri enn i lavtlønsindustrien. Men Dimi tar feil når han hevder at min definisjon fører til at «arbeideraristokratiet» svulmer opp til noe ganske annet enn et tynt sjikt av arbeiderklassen». Erfaringene viser at det er et lite mindretall av arbeiderne på den enkelte bedriften som får slike særlige fordeler.

Hvem og hva er revisjonistisk?

Kamerat Dimi mener at programforslaget er revisjonistisk fordi det hevder at arbeideraristokratiet går over flere klasser. Han hevder at Lenin entydig snakker om et aristokrati i arbeiderklassen. Det er riktig at han gjør det mange steder. Men han har også slike klassiske bemerkninger som denne:

«En imperialistisk stormakts borgerskap er økonomisk i stand til å bestikke det øverste sjiktet av «sine» arbeidere gjennom å dele ut for dette formålet et par hundre millioner franc i året, for dets ekstraprofitt beløper seg antakelig til en milliard. Og spørsmålet om hvordan denne lille allmissen fordeles mellom arbeiderministrene, de «arbeiderdeputerte» ..., de arbeiderne som deltar i krigsindustrikomiteene, arbeidertjenestemennene, de snevert laugsmessige fagorganiserte arbeiderne, funksjonærene osv., osv., det er alt et sekundært spørsmål.»

I denne lista er det bare arbeiderne i de laugsmessig organiserte fagforeningene som kan sies å tilhøre arbeiderklassen. Denne lista spenner over flere klasser, nemlig fra arbeiderministrene (type Tor Halvorsen) som må regnes til borgerskapet, til arbeidertjenestemennene, som må

regnes til småborgerskapet og til privilegerte arbeidere. Lenin regner dette som en og samme type bestikkelser.

Et annet sted skriver Lenin om de politiske privilegiene og allmissene som tilsvarer de økonomiske. Da nevner han «innbringene og rolige poster i et departement, eller i en krigsindustrikomite, i parlamentet og i ulike kommisjoner, i de «solide» legale avisenes redaksjoner eller i de ikke mindre solide og «borgerlig-lydige» arbeiderforeningenes styrever. Dette er utelukkende ei liste over posisjoner utafor arbeiderklassen. Det spesielle med denne typen poster i forhold til tradisjonelle borgerlige posisjoner, er at de utgjør trappa videre oppover for de privilegerte arbeiderne. På denne måten er det en indre økonomisk og politisk sammenheng innafor det som jeg har valgt å kalle arbeideraristokrati.

Tor Aspengren, Tor Halvorsen, Einar Gerhardsen, de har alle gått den arbeideraristokratiske veien opp i borgerskapet. Det skiller dem fra den delen av byråkratsborgerskapet som er rekruttert på tradisjonell kapitalistisk vis fra høyskoler, juss eller bedriftsøkonomisk institutt. Derfor er de langt farligere, de er langt mer knytta til imperialismen og har et bedre grep over arbeiderklassen. Derfor vrøvler kamerat Dimi når han hevder at en slik definisjon plasserer Jean Michelet i arbeideraristokratiet. Han er en vanlig kapitalist i spissen for en statsbedrift, og er ikke skapt gjennom bestikkelser på samme måte som den arbeideraristokratiske delen av byråkratsborgerskapet.

Jeg ser ærlig talt ikke hva som er så revisjonistisk ved å se det på

denne måten. Vi kunne sjøløst som Dimi foreslår gå over til å bruke ordet «arbeideraristokrati» utelukkende i betydninga av privilegerte arbeidere, men da mister vi det poenget at en del av borgerskapet har en særskilt og politisk viktig funksjon i forhold til arbeiderklassen fordi de er kjøpt opp fra arbeidernes rekke.

Derimot synes jeg kamerat Dimi setter seg vel mye i glasshus når han på den ene sida insisterer på at det bare er privilegerte arbeidere som kan regnes til «arbeideraristokratiet», og på den andre sida vil ha med folk som oppnår forskjellige privilegier i «det kommunale, fylkesmessige og til og med statlige byråkratiet, pluss i forskjellige redaksjoner og andre organisasjoner eid og kontrollert av de reformistiske og revisjonistiske partiene». Jeg spør: Hva slag arbeidere er det du finner i Friheten eller Arbeiderbladets redaksjon? Hvis kamerat Dimi virkelig mener at grensene for arbeiderklassen kan tøyes inn i redaksjonslokalene til disse avisene, så trur jeg det er på tide at vi tar en ny diskusjon om avgrensinga av arbeiderklassen. Hvis han ikke mener det, må han forandre programforslaget sitt, og da må han ved sida av begrepene arbeideraristokrati og «fagbyråkrati» finne et begrep hvor han kan plassere hele den småborgerlige delen av det jeg har kalt og kaller «arbeideraristokrati» utafor fagbyråkratiet.

Jeg synes Dimis definisjon inneholder langt større revisjonistiske farer enn min, fordi den åpner for en prinsipplos definisjon av arbeiderklassen.

Gråtopp